PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VI СІЧЕНЬ — JANUARY, 1965. ЧИСЛО 1

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VI
Ч. 1

СІЧЕНЬ, 1965
Виходить раз у місяць
Видає

Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська, редакторка; Анна Токарик, голова Союзу; Ольга Войценко, Тоня Горохович, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

JANUARY, 1965
Monthly Publication
Published by

VOL. VI
No. 1

Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Л. Муровић — У Різдвяний Вечір 1
З Різдвом святим 1
М. Бринь — Про Різдвяні Звичаї 2
Н. К. — Дім поза Домом 4
Т. Горохович — Асиміляція у побуті 5
На крилах пісні 7
Л. Муровић — „Промінь" 8
Н. К. — Трибуна організації 8
Перша фундаторка журнала 9
М. Нижанківська — Софія Парфанович 10
С. Парфанович — З Ігорем по Діброві 13
Remarks by the Hon. John Yaremko 15
Є. Гордий — Добродійна служба 18
Р. Карпяк — Звіт пров. з'їзду 21
Рецензії 23
Для дітей 26
Громадська і родинна хроніка 28
Домашнє господарство 32

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

б а ж а ю т ь

всім своїм клієнтам і прихильникам

SWYSTUN SWYSTUN & COMPANY

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ

608 Great Western Bldg., 356 Main St.
Phone WH 2-5191 Winnipeg

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

б а ж а є

FLORETTE FLOWERS
Flowers for all occasions
600 McGregor (at Polson) Winnipeg 4, Man.
Phone JU 6-6545

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

б а ж а є

BEREZOWSKI CATERING
JU 9-6750 1437 Arlington St.
Winnipeg 14, Man.
Specializing in Weddings & Parties

Lincoln MOTOR HOTEL

Бажає усім українцям
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

1030 McPhillips —— Phone 589-7314

WINNIPEG
S. BILUK, Manager *W. NOSATY, Assistant*

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК VI СІЧЕНЬ, 1965 Ч. 1

З Різдвом Святим

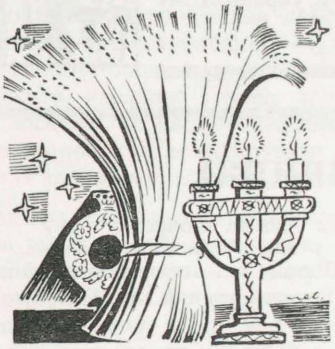

Ось знов стоїмо на порозі Нового Року. Знов готуємось з нашими родинами по старому традиційному звичаю стрічати Різдво Христове — Навечеріє, Свят Вечір, овіяний чаром містерії народження Бога-Чоловіка, що вже близько двох тисяч літ наливає серце людства добром, любов'ю.

При згадці огортає нас тиха задума; щось прилинуло до нас з далекого дитинства і огріло серце, навіяло рій думок, зроджуються святочні настрої і ведуть дорогами дальніми.

Різдво Христове — як далеко сягає наша пам'ять: в рідній хаті, на чужині, на широких дорогах і в далекому світі — всюди воно наше, овіяне чаром рідних колядок, освічене ніжною усмішкою матері, ласкавим полядом батька і багато, багато інших Святих Вечорів...

На довгій ниві життя ми стрічали багато друзів — ближчих і дальших. Шукаємо думкою за ними — де вони? — друзі дитинства, шкільної лавки, друзі буйних юних мрій, що на вівтар свободи України готові були складати своє життя. Опісля друзі спільних народніх інтересів, своїми ділами, своїм добром, своєю любовю. Всі вони знаходять місце у цей Святий Вечір в нашім серці, виповнюють кожний куточок нашої душі. І як добре нам з ними! Як добре, що наше життя було таке багате на події, на красу, на жичливість, на добро, на любов братню і сестринну, на служення своєму народові.

Найкращі побажання Веселих Свят Різдва Христового всім нашим друзям — всім тим, у кого в серці світить Свят-Вечірня зірка любові до всього свого рідного.

Христос Народився!

В днях нашого великого національного свята — 22-го січня, в роковини Проголошення Самостійности і Соборности України, хай ці дні освічують нам шлях на спільні труди для нашого народу, його волі і державної незалежности.

В День Крутів схилім наші голови перед маєстатом Героїв — 300 юних воїв, що в нерівнім бою зложили свої голови за волю України.

Лариса Мурович

У РІЗДВЯНИЙ ВЕЧІР

У Різдвяний Вечір — оживає згадка,
І веде далеко ця душевна кладка.
По Святій Вечері дітям там батьки
Мовлять: „одягайте шуби і шапки,
Бо й зима надворі в білому кожусі,
Ви ж колядувати хочете — бабусі"!
Жваво і бадьоро, снігом через сад,
Поспішають діти: я, сестра і брат.
Де й коли було це? Вчора? Може нині?
Ой, давно, давно, на рідній Буковині!
Золота у брата зірка-транспарент,
У якій мигоче образок щомент.
„Ось ідуть", він каже, „три царі в долині"!
Я оглянусь, бачу — наші довгі тіні...
Вже батьків садиба зникла у ярку,
Та бабуся хатка в лісі, на горбку.
Хто тут шепче казку? Чи свята Дитинка?
Ні, до Неї кожна молиться ялинка.
Чуємо з сестрою сурми янголят,
А то із галуззя — колядки пташат.
Сяє світло всюди, де лишень погляну,
Раз, єдиний раз у році, в Ніч Різдвяну!
Транспарент яскравий, наче сто зірок,
А чаклій чаклує — свіжий образок.
На горі вертеп чи чарівна палата?
Як підійдеш близько — рублена то хата.
Ласкою бабусі променіє зір,
І лунає „Бог Предвічний" на весь двір!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає

центральна управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя", всім своїм читачам, членкам організації та їх родинам.

Вітаємо святочним привітом Центральну Управу та членів складових організацій СУС.

Найкращі святочні побажання засилаємо всьому українському народові у світі та на рідних землях.

Анна Токарик, голова **Орися Сушко,** секретарка.

М. Бринь

Про різдвяні звичаї

Серед українських народніх пісень окреме місце займають обрядові пісні, виконання яких часто супроводиться дією (весільні, купальські, колядки, щедрівки та інш.). Особливе місце займають колядки й щедрівки про походження і розвиток яких етнографи і фолклористи (науковці, що збирають і вивчають культуру й творчість народу) написали багато томів праці.

Колядками звуться різдвяні пісні, що походять ще з перед-християнських часів, у яких основний зміст — прославлення явищ природи (сонця, зірок, місяця) або господаря та його родини.

Зміст щедрівок — поздоровчий, а назва пов'язана із „щедрим", багатим на страви вечором.

Про походження „коляди" і „колядок" у своїй етнографічній праці Ф. Колесса пише так: „Колядки-щедрівки — це величальні пісні-бажання, зв'язані з давнім новорічним циклем празничним, що тепер зосереджується на Різдві й тягнеться поза Новий Рік аж до Богоявлення. Слово „коляда" це назва Нового Року (у візантійців „коляндаї", у римлян „календе януаріе", що припадав на тиждень після веселих „Сатурналіїв" у другій половині грудня. До греко-римських впливів зводяться деякі слов'янські різдвяні і новорічні звичаї побажання, подарунки, переодягання, бенкети, ходження веселих груп колядників... Та нема сумніву, що ці впливи на східньо-слов'янському грунті стрінулися вже з виробленою новорічною обрядовістю величальними піснями місцевого походження..."

Дослідники звичаїв народньої творчости звернули увагу, що у колядках і щедрівках часто змістом дії є не зима, а весна. Наприклад:

„Жала Улянка шовкову траву
Та й утеряла золотий перстень.
Під бором, під зелененьким явором"

Український учений О. Потебня перший зробив висновок, що в давнину ці пісні були пов'язані з весняним новоріччям, яке припадало в березні, і аж після запровадження християнства, під впливом християнського календаря, весь новорічний обряд було перенесено на зимовий цикль свят, зв'язаних із зимовим поворотом сонця.

У книжці „Рік у народніх звичаях" проф. С. Килимник пише: „Найбільшим, найголовнішим українським родинним, громадським і релігійним святом у річному циклі зимових свят... було у давнину свято „Корочуна"... (Воно) просякнуто цілком анімістичним світоглядом, цебто, що вся природа, жива і нежива, має душу, і що людина своїми магічними діями може впливати на природні і надприродні сили, — добре прихиляти на користь, на добро собі, а сили недобрі — лихі — унешкоджувати, відхиляти... Це свято — народження чудодійної сили, що надає силу природі — рослинам, тваринам, людині, водам і землі... Свято „Корочуна" — цілком хліборобське — було в ті далекі часи імпульсом надхнення людини, надією й вірою у щасливий рік урожаю, приплоду худоби, здоров'я, добробуту та радісного життя господаря... Свято „Корочуна" з різноманітними обрядами-ритуалами, відправами, молитвами, магічними актами-діями — виступає і сьогодні досить яскраво у нашім Різдві".

Зимовий цикль свят починається на початку грудня (молодечі свята „Катерини" та „Андрія" перевиті трактуванням різних містичних знаків та ворожінням долі). Найголовніше свя-

то цього циклю — Різдво, потім Новий Рік („Василя" та навечір'я його „Маланки") і закінчується зимовий цикль свят святом Богоявлення („Водохрищі" або „Йордань").

На Різдво у перший вечір малі діти несуть „вечерю" дідові і бабі а старші — везуть до родичів на другий день. Малеча колядує першого дня, а молодь протягом тижня. На „Маланки" ходять „щедрувати" — бажати всього найкращого у Новому Році, а на „Василя" — „посівати", закріпляючи сподівання добробуту в господарстві та здоров'я в родині — („Сію, вію, посіваю, з Новим Роком поздоровляю. Ой, уроди Боже, жито, пшеницю і всяку пашницю"). В деяких місцевостях на Богоявлення сміливі поринають в ополонці, де освячували воду, бо вірять, що їх здоров'я буде загартоване.

Традиційно, парубоча (або мішана) група колядників вибирає собі провідника — сміливого і з добрим голосом — „Березу". Він мусить питати про дозвіл колядувати: „З Різдвом Христовим! Чи дозволите заколядувати?" або „Чи цьому дому та й веселому, чи дозволите заколядувати, колядувати — дім звеселити, дім звеселити — дітей втішити!". Попереду колядників — звіздоноша, символізуючи Святу Зірку. Колись ходили з „міхоношею", який збирав дари, що ними щедрі господарі обдаровували колядників. Тепер колядуємо на якусь добродійну ціль і „міхоношу" часто заміняє „скарбничий".

Зміст колядок добирають відповідно до того, кому вони призначені: до господаря і господині — хліборобські мотиви, образ багатства і родинного щастя. У колядках для парубків виступають мотиви походу — живий образ княжої доби. Парубкам і дівчатам співають колядки весільного змісту.

Колядки релігійного, біблійного характеру мають у змісті прославлення Христа та описи євангельських оповідань про народження і життя Христа, Його Родини, Апостолів. Цього змісту колядки співають навіть у Божих Храмах.

Поряд з релігійною обрядовістю свята, ми зберігаємо й елементи надбання стародавньої української культури: символічне вживання поминальних обрядових страв (узвар, кутя, пампухи), обряд „запросин мороза на вечерю", вношення снопа пшениці, стелення сіна під обрус, кидання куті під стелю, вороження „зза пирогів", „квокання" коли ставлять кутю на покуття і тп.

Колядки та щедрівки стародавнього змісту мелодіями побудовані здебільшого на „тетраході", тобто співається в основному в розрізі чотирьох тонів. Пізніші колядки, особливо релігійного християнського змісту побудовані в розрізі октави.

Совєти, усвідомляюючи, що обряд колядування й щедрування дуже глибоко вкорінений в народі, не відкидають його, але викорінюють з нього релігійний зміст.

Тому наше завдання в діяспорі плекати і берегти народні традиції і знайомити зовнішній світ з нашими старовинними народніми й релігійного змісту піснями та звичаями.

„Вісти" хору „Дніпро".

УВАГА! Референтки журнала, читачки!

В слідуючім числі проголосимо імена тих, що придбали нових передплатниць „Променя" та пожертви з нагоди його 5-тиріччя. Всі досі не проголошені нові передплати зачислюємо до Кампанії 5-річчя. Кличемо членство до нової Кампанії.

АДМІНІСТРАЦІЯ.

З Різдвом Святим!

Найщиріші побажання

Веселих Свят

РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і щасливого

НОВОГО РОКУ

засилають

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ДОНЬКИ УКРАЇНИ В МОНТРЕАЛІ

центральній управі Союзу Українок, редакційній колегії журнала „Промінь", всім членкам Союзу та їх родинам і всьому українському народові в світі і в Україні.

Христос народився!

Відділ Доньки України в Монтреалі

З нагоди

РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і

НОВОГО РОКУ

щирі побажання всім своїм клієнтам

засилає

М. БАРИЛЮК

АДВОКАТ І НОТАР

2nd Floor **456 Main St.**

Phone WH 2-5151 **WH 2-5152**

WINNIPEG 2, MAN.

Дім поза домом

В англійців є пословиця Home sweet home. Для наших дівчат, що виїхали з дому на студії існує такий дім поза домом — „дім солодкий дім" в Інституті св. Володимира в Торонто. Дівоча резиденція знаходиться в побічному будинку на вулиці Спадайна. Там дівчата почувають себе дома. І не тільки те: кожна з них почуває, що перебувати в дівочій резиденції Інституту св. Володимира це привілей.

На знимці бачимо шість студенток з їх настоятелькою (підписи під фото). Походять вони з різних місцевостей, декотрі з них уродженки України, інші родились на чужині по воєнним лихоліттю, ще інші уродженки Канади. Але вони всі українки в повнім значенні того слова — з українським серцем і українською душею. Це студентки університету різних факультетів. Попробуйте з ними порозмовляти і зазнаєте великої приємности. Пробула я з ними на товариській гутірці під час мого побуту в Торонто більше як годину і винесла глибоке моральне вдоволення. Хай і так, що їх цього року лише шість, але винесуть вони звідси скріплену віру в те, що винесли з рідного дому, що поза родинним домом вони зустріли сильний, кольоритний світ свого українства. Найкращі педагоги вірять, що окруження має вплив. Часом одна якась подія спрямовує світогляд, закріплює його на ціле життя.

Всі питомки Інституту св. Володимира в Торонто мають сприяюче окруження. Творить його атмосфера інститутського життя в головнім Інституті, а в дівочій резиденції до всього душею життя є настоятелька студенток, панна Анна Фігус.

Про неї іншим разом окремо, а цей раз хай цих кілька рядків будуть присвячені корисній національно-виховній праці Інституту св. Володимира, а зокрема тим шістьом питомкам, що крім здобування певної професії, плекають красу рідної мови і ще більше — красу української душі і серця.

Н. Когуська.

Світлина студенток і питомок Інституту св. Володимира в Торонто з своєю настоятелькою. Зліва направо сидять — Ніна Буцька з Вірджел, Онт., Маруся Черепаха з Кіркленд Лейк, Онт., (стоїть) Клавдія Квасніцька з Виндзору, перед нею сидить Анна Фігус — настоятелька, Петруся Гусак з Ґримзбі, Онт., Дарія Надцевич з Гартфорд, Канн. ЗДА., Христина Лукомська з Едмонтону.

Тоня Горохович

Асиміляція у побуті

Затрачування національности відбувається у всіх сферах нашого життя — у психіці, емоціях, у звичках, у оцінці вартостей, у світосприйманні, — словом у цілому індивідуальному, сімейному й громадському житті. Прояви асиміляції найскорше помітні в побуті, бо він є немов дзеркало, в якому відображується ціла людина. У нашій мові є багато приповідок про те, як по певних ознаках пізнається людину: „Пізнати сокола по леті", „Із ким задаєшся, того наберешся", „Яка головонька, така й розмовонька" і так про кожну ділянку життя народ сказав свою „золоту думку". Як у мові відображується народня мудрість, так у побуті віддзеркалюється уся духовість народу.

Український побут тепер в Україні й на еміграції

Побут наш і прояви духовости нашого народу формувалися впродовж століть під впливом соціяльних, культурних, політичних та економічних умов. Матеріяльні умовини життя є чутливіші й мінливіші ніж звичаї та обряди. Обряди ж знов пов'язані з релігійними почуваннями й санкціоновані та зберігані довгими століттями церквою, не є такими піддатливими на зовнішні впливи. При кожній зміні соціяльних, економічних і політичних обставин життя, змінюється у першу чергу побут. Все ж в Україні форми життя, віками виплекані побутові звички, передавались з покоління в покоління аж до совєтського періоду й завдяки їм український народ у великій мірі зберіг свою національність мимо вікової бездержавности.

Щойно за комуністичного режиму український побут зазнав великих змін. Комунізм, маючи на меті перебудувати суспільство, зробити з нього одноманітну, позбавлену національних своєрідностей масу, в першу чергу взявся до введення змін саме у побуті. Комуністи пустили в рух всі суспільні засоби ідеологічного впливу на населення (школи, клюби, преса, література, мистецтво, радіо), й одне тільки виелімінування церкви із життя перемінило побут у важливих і своєрідних для української культури ділянках. На зовні перестали існувати традиції й обряди пов'язані з церквою (релігійні святкування, народини, весілля, похорони). Все ж життя без них було надто сіре й монотонне, люди тужили за „поезією". Тому у наших часах Совєти відновляють дещо із традиції (колядування поганських і модерних новоутворених „колядок", обжинки, весілля, хороводи купальські, весняні тощо).

Американська культура в найбільшій мірі просякнута процесом технології. Наше століття — це доба великих відкрить, розвитку науки, зокрема технічних дисциплін. Вчені називають XX століття віком трьох ММ (місто, машина, маса). Розвиток міст-метрополій, втеча людей від природи, намагання оволодіти нею з метою якнайбільшого використання природніх багатств, піднесення стандарту життя — все це впливає не тільки на форми життя-побут, але й на психіку. Людина, що обслуговує машини, працює у вузькій спеціялізаційній ділянці, втрачає свої індивідуальні особливості, вона стає додатком до машини, а це у дальшому доводить до умасовлення її. Серед людей щораз більше помітною є затрата індивідуальностей, посилилось прагнення уподібнитись загалові, неохота вибиватись, але піддаватись кермуванню. Нехіть займатись сільським господарством, малий контакт з природою також посилює у великій мірі процес технологізації. Змінюється людина, змінюється світосприймання, наступає переміна в оцінюванні вартостей. Вартість міряється тепер не якістю, але ціною долярів. До того життя у місті постійно напружене. Розуміння відпочинку тепер — це зміна вражінь, а не фактичний відпочинок. Подорожування, телевізія, радіо приносять повінь вражінь, але ми не можемо їх сприймати глибоко, бо їх забагато, вони одноманітні. Сучасна людина, що на все дивиться користолюбно, що світ цілий хоче опанувати для вигоди свого життя, стає дуже раціональною, нездібною переживати, однаково — радіти, терпіти чи боятись.

Все це великою силою діє на українців — поселенців і тому наш побут тут наражений на асиміляцію в не меншій мірі як і під комуністичним режімом.

Що кажуть українці-науковці про асиміляцію?

Проблемам української культури, тобто й асиміляції у великій мірі, була присвячена спеціяльна конференція, що її улаштувало Об'єднання Українських Педагогів Канади в березні 1964 у Торонті для підготови проблем на Світовий Конгрес Українців.

Асиміляція є релятивне поняття — каже В. Голубничий. Вона не є необхідною. Асиміляційний процес відбувається постійно, але коли йому ставити спротив, він сповільнюється, обме-

жується до певних ділянок, а може й взагалі не діяти на певні середовища, бо повної асиміляції нема. Затрачування національности — це негативне явище. Воно не є здобутком, але втратою. Через неї людина себе збіднює. Асиміляція наступає у людей з комплексом меншецінности, у малоосвічених, у нетворчих, у тих, що замало засвоїли культури й через це користуються чужою. Засимілюватися — це значить перейти з однієї культури в іншу, а не у загально-людську, бо такої нема. Плекання національної культури це творчий процес, що дає найбільше вдоволення людям. Він ніяк не обмежує свободи у виявах творчих спроможностей, але навпаки дає змогу виявитись тим спроможностям у найбільш повній, оригінальній формі.

Культура не є самоціль — твердить В. Голубничий — вона є засіб, щоб забезпечити щастям людей, бо творення культурних надбань є радісною, психічною діяльністю, вона є потребою людини. Бо ось українка вишиває рушник не на те, щоб ним було приємніше витиратися, але тому, що вона прагне виявити свою любов до естетики. Церкви будуємо не тільки на те, щоб в них молитися (молитися можна і не в церкві), але тому, що це є також один із виявів нашого відношення до Бога. Отже творення культурних цінностей — це є боротьба із смертю, це вияв наших здібностей, наших емоцій, які при цьому постають. Безнаціональних культур нема, бо світовідчування є типовим для кожної нації. Люди не можуть стати однаковими, бо це протиприродне, протипсихічне. Підкреслювання своєї вартости, своєї неповторности — це національні прагнення, що зберігаються у культурі. Вносити суб'єктивні елементи у світову скарбницю — це радість з того, що національна культура не тільки збагачує, але й удосконалює загальнолюдську. Це все дає людині почуття національної гордости, повноцінности, забезпечує тяглість поколінь, в'яже з вічністю, дає їй психічне й моральне здоров'я.

В чому своєрідність українського побуту?

Про це ми згадували часто у попередніх розділах. Найбільше її у наших обрядах і традиціях. Тому слід їх зберігати в чистоті, такими, якими їх дістали від предків. Бо роблення, наприклад, з Різдва „Крісмеса" з традиційним англійським індиком, чи якоюсь голяндською гускою, обмежувати святкування його тільки до взаємного обдаровування себе, до обвішування кімнат святочними картками, декоруванням вікон і дверей за чужим звичаєм, не додасть до наших традицій нічого позитивного. Американський вінок у вікні, дзвоники на дверях, олені у вікнах — все це гарне там, де воно відбиває якийсь кольорит і спосіб життя американців у давнині, але воно ніяк не примінене до нашого стилю у різдвяному святкуванні. Воно не в'яжеться ні з глибоко символічними, від віків хліборобськими світосприйманнями і переживаннями наших предків, з їх символами у формі дідуха, сіна, куті, узвару, чи якогось іншого колача. Ми згадували вже, що є особливе для нашої культури, це нахил краси, некористолюбивість у відношенні до природи, а це наближає до Бога Творця її, з цього випливає ідеалізм українців. Тому то наші поети пишуть про місяць круглий, що його лемки несуть в дарі Новонародженому, тому Свят-Вечір, Великдень, Зелені і всі інші релігійні свята — це справжні містерійні обряди пов'язані тісно із церквою, з постом, з молитвою. Різдво повинні ми святкувати за своїми звичаями, а не подвійними формами — одна — це веселі „передкрісмесові" забави з дарунками, а друга з українським Свят-Вечором або й без нього, а тільки святочним обідом з індиком.

З Різдвом і Новим Роком у нашому побуті діється дуже багато неполадок. Тут і два календарі, і недодержування посту та веселі забави перед календарним Новим Роком. Помалу відходять у непам'ять прекрасні андріївські звичаї, „Маланка", новорічні посипання, „голодна кутя" зводиться тільки до спільної вечері у залях при церквах, (а це ж свято родинне!). Великдень, тому, що припадає він на неділю і тому, що його на заході так урочисто не святкують як на сході й хвиля святкувань за чужими зразками не допливає до нас, не є настільки загрожений як інші наші релігійні святкування. Але що сталося із весняними хороводами, з великодніми гагілками, із прекрасним святом Івана Христителя (Купало), із днем св. Юрія, обжинками, святоспасівськими обрядами? Хто їх передає наступним поколінням у їх чистій, прадавній формі? А всі вони мають стільки краси, стільки чару пливе в них з таких старовинних, але нам близьких часів.

(Продовження в слідуючому числі)

Редакції „Промінь" й усім членкам Союзу
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
ТА ВЕЛИКИХ УСПІХІВ
желають членкині відділу ім. Л. Українки
в Давфин, Манітоба
Марія Андрейчук голова **Марія Білоус,** кор. секр.

НА КРИЛАХ ПІСНІ

Вистава „Запорожець за Дунаєм" опера, яку ставив у Вінніпеґу молодий ще Український Театр 5, 6 і 7-го листопада 1964 р., викликала було широке зацікавлення, не лише мешканців міста Вінніпеґу, але взагалі українців у світі, що цікавляться поступом життя в різних ділянках мистецтва. Мати власний український театр, його суцільний ансамбль це мрія багатьох українців, не виключаючи Вінніпеґу. І ось спроби Українського Театру у Вінніпеґу: минулого року цей Театр дав дві штуки — Наталку Полтавку" і „Запорожця за Дунаєм". В цій останній виступали в головних ролях та відзначаються мистецькими здібностями на сцені такі особистості: Марта Кокольська, Ярослав Семчишин, Оксана Бринь, Всеволод Чубатий, Ярослав Щур, Славко Михайлюк, Теодор Періг, Богдан Балко.

Радіючи успіхами Українського Театру у Вінніпеґу, даємо коротку силюетку многонадійної співачки Оксани Бринь, сопрано, яка так чарувала публіку в „Запорожцеві за Дунаєм" в ролі Одарки.

Пані Оксана живе в Міннеаполісі, Мін. Учасники відкриття Колегії св. Андрея у Вінніпеґу минулого літа мали нагоду одушевлятися її співом під час концерту. Ім'я її стає все більше відоме, не лиш своїм чарівним співом вабить, але й своєю персональністю, як людина.

Музичну освіту почала Оксана Бринь в осьмому році життя (фортепіяно), по закінченні середньої освіти прийнята була до Театрального Училища і до Консерваторії у Харкові (вокал, кляса проф. Голубова) та, через воєнний час, по першому році студії припинила. Пізніше студіювала у проф. київської і львівської консерваторії Д. Йохи. Через непевний військовий час не прийняла запрошення до вступу в Братиславську оперу (рекомендація комп. Росінського). По війні, по приїзді на сталий побут до Міннесоти, студіювала у проф. Ол. Мартиненка (баритон, артист української опери). Паралельно студіювала в Макалестер Каледж. Від 1960 р. стало працює з різними визначними місцевими учителями музики: Бертольд Буш (Каледж оф Мюзік), Дана Пігорс (сопрано, випускниця Віденської Консерваторії з багаторічним сценічним европейським стажем) та М. Зіґлер (з відомої німецької родини співаків і педагогів, сама меццо-сопрано).

Від довшого часу співала Оксана Бринь в церковних хорах, а також у художніх світських, включно з „Україною" Н. Городовенка. Є одною із засновників хору „Дніпро" у Твин Ситі, у праці якого стало допомагає своєму дружині (диригентові) як хоромайстер і часом акомпаніятор. Як соліст, виступає з хором та самостійно в концертах перед своєю і чужою авдиторією як у Твин Ситі (Міннеаполіс-Ст. Пол), так і в інших містах (Вінніпеґ, Чікаґо). Наспівала кілька пісень на платівку. Є співредаткором журналу музичного і мистецького життя „Вісті" та друкується в інших журналах (статті про музик, короткі оповідання, критичні огляди і т. п.).

Оксана Бринь

Після опери у Вінніпеґу виступала 17-го листопада в концерті в Університеті Мінесота в хорі „Дніпро" і сольових партіях. В Ню Йорку в Літературно-Мистецькому Клюбі 20 лист. Неварк — 21 листопада, в філії Укр. Муз. Інст. Америки, 12 грудня в концерті хору „Дніпро" у Вінніпеґу за співпрацею Пласту в Плей Гавзі, а 26 і 27-го лютого 1965 р. виступить в опері Пучіні „Сестра Анджеліка" в Ст. Паул, Мінн.

Крім музично-співацького таланту, Оксана Бринь володіє пером, особливо цікавлять її біографічні силюетки музикологів і ліричні нариси.

Справляємо — в ч. 12, 1964, на стор. 11 в першій колонці, в рядку 12 знизу вгору написано: „виростала в селі білому" — має бути **в селі Біла.**

Трибуна організації

В січні 1960 року, підготовкою і заходами Союзу Українок Канади появилось перше число журнала „Промінь". Відтоді минає якраз пять років його редагування і видавання.

Організація з власним видавництвом, яка має незалежну трибуну, в якій не тільки обговорює своє життя, його проблеми, несе свіже слово в рідній мові своїм читачам, але й остільки має значення в світі і що з нею числиться довкілля.

В кількох останніх роках, майже вся неангломовна преса в Канаді створила, так звану, Федерацію Етнічної Преси Канади, до якої належить також „Промінь". В 1962 році, журнал був зарепрезентований на конференції в Оттаві, яку скликав був уряд, особливо Департамент Горожанства й Імігрaції. Друга важлива конвенція відбулась минулої осені в Торонто, яку скликала Федерація Етнічної Преси Канади й на якій промовляли представники канадійського уряду. Підготовча Комісія „Сентеніял" для святкування століття Канади постійно покликає представників етнічної преси. Комітет Українців Канади має регулярні пресові засідання, на яких обговорюються важливі питання українського життя в світі й в Україні. Питання двомовности, над якою працює Королівська Комісія, а з нею й канадійський уряд покладає надії, що преса допоможе розвязати цю трудну проблему, створивши публичну опінію. Все це, вище згадане, є фактом, що власний журнал підносить авторитет організації Союзу з-зовні. Преса вказує чим цікавиться організація, які її завдання, оскільки вона активна і живуча. Через власну пресу ми виходимо з кола вужчих інтересів у світ, репрезентуємо себе як зріла організація, здобуваємо престіж, що сьогодні в наших часах є таким важливим. На наших провінціяльних з'їздах минулої осени, а відбулось їх чотири: в Монтреалі, Ванкувері, Вінніпеґу і Едмонтоні — на кожнім з них обговорювалось питання нашого буття й одним з найсильніших рішень було — **друковане слово в рідній мові в кожнім домі;** розцінювалось журнал та його виховальну працю і його пятиліття.

Тепер слово до нашого членства на місцях і його відношення до свого видавництва. Насамперед поставимо питання: чи знову мусимо робити клясифікацію членства — читаючого журнал і нечитаючого? Хотілось би вірити, що немає нечитаючих свого журнала серед членок Союзу. Статистика нажаль показує інше... І хай би це пятиліття, в якому ми боролись впродовж тих пяти років за кожне число, дало нам відтепер інший образ. Хочемо ж бути організацією, яка плекає свою культуру, мову, традицію, шанує свою літературу, хоче виховувати свідому молодь, а без прикладу, без читання цього сьогодні неможливо осягати. Адже боремося за духове обличчя українки, яка має бути дзеркалом жінки української нації! Труднощі сучасної української мови? Її треба вивчати, її треба читати і не поможе від неї відпекуватись.

З другої сторони в наше пятиліття треба піднести заслуги поодиноких відділів, референток журнала на місцях, які виказали прямо подиву гідну посвяту для справ свого журнала. Вони безкоштовно покладали свої труди, приєднували нових передплатників, складали пожертви, улаштовували імпрези, промовляли, робили заклики на гостинах, відділи ухвалювали пожертви з фондів т-ва — без цієї посвяти журнал не був би вдержався, бо падають навіть англомовні видавництва з причин фінансових проблем.

Перед нами, — у це пятиліття журнала, завдання — забезпечити наш журнал фінансово так, щоб провід організації не був у постійній журбі як вдержати при житті журнал, щоб ми мали фахових журналістів-співробітників. Прийшов час дати доказ, що ми організація дійсно

Лариса Мурович

ПРОМІНЬ

(На п'яту річницю)

Просторами Промінь розлився відважно —
Над тінню, що кликала в смертний кінець,
І в цілій країні, невтомно й наснажно,
Він з іскор сплітав мерехтливий вінець —

Довкола дерев заграничних, бо трудно
Було їм у ґрунті чужому рости,
І на галузках, що здалось непробудно
Заснули, не вгледівши сяйва Мети...

Та сталося диво: дерева ці в рості
Гіллям зашуміли у часі весни,
Барвисті квітки прикрасили їх брості,
Щоб дати — Вітчизні! — плоди восени.

Тоді на вершині зіниця світила,
З широко-відкритого ока свого
І, наче у люстрі, яскраво відбила
Наш Промінь, як жилу рухливу його.

1962

ПЕРША ФУНДАТОРКА ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

На головнім з'їзді Союзу Українок Канади в 1958 році в Едмонтоні, коли то з'їзд прийняв рішення приступити до видавання свого журнала, без окремого заклику, розуміючи значення започаткованого діла, пані Михайліна Будник з Едмонтону зложила $100.00 на фонд, чим стала одною з фундаторок.

Других дві фундаторки, які хоч і пізніше, зложили також по $100.00, є пані Анна Чулій (зложила $125.00) з Торонто і пані О. Гуменюк, Виловдейл (Торонто), Онт. $100.00.

З'їзд оцінив жест пані Михалини Будник, як дійсно благородне діло, бо не лише фінансова пожертва, але й моральна піддержка, якої ми всі так потребували в той час, була запорукою майбутньої праці над журналом та реалізація задуманого діла.

Пані Михайлина Будник широко відома і заслужена членка-піонерка едмонтонського відділу Союзу при Катедрі св. Івана, який також має великі заслуги супроти журнала в його кампаніях і пожертвах. Довголітня голова цього відділу, відзначена грамотою і відзнакою членка, займала різні позиції в заряді відділу, в провінціяльній та центральній управі Союзу. Член Дирекції Інституту св. Івана. Рік тому, Жіночий Комітет при Інституті вшанував пані Будник за її довголітню працю для Інституту.

Марія Будник

Хай наше слово признання лине до неї в ці дні, коли вона переживає жалобу, по недавній втраті свого мужа, бл. п. Петра Будника, товариша її жертвенного життя.

Все минає, лише добрі діла остаються вічними і їх записує історія на своїх сторінках золотими буквами.

з широким світоглядом, що уміємо цінити те, що має для нас і для справи української тривалу вартість, що необхідне для нашої духовости.

І так рік пятиліття „Променя" це рік праці організації для свого журнала: відділи, членство — журнал в цім році всюди — на окружних з'їздах, на пров. з'їздах, коло праці, в кампаніях за новими передплатниками, в кампаніях за привітальними оголошеннями і т. п.

Журнал в домі кожної членки Союзу є нашим головним кличем в його пятиліття.

Н. К.

Привітання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
Централі Союзу Українок і всім членкам по відділах
Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Британську Колюмбію
П. Клюкевич, голова О. Сацевич, секр.

Редакції „Промінь" і всім членкам Союзу
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
та великих успіхів
желають членки відділу ім. Доньки України у ВИНЯРД, САСК.
Соня Пилипів, голова **Анна Ріпак,** секр.

Провінціяльна Управа Союзу Українок Канади на Алберту
бажає
Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року
Управам і членству всіх складових організацій С.У.С. З окрема центральній управі Союзу Українок Канади, редакції журналу „Промінь", і всім членкам відділів в Алберті як і в інших провінціях; загально, всьому українському суспільству в Канаді як і по всьому світі.
П. Сліпчук, голова **М. Самоїл, секр.**

Софія Парфанович

Літературна силуетка

Не всім письменникам даний дар зовсім індивідуальної творчої думки. Письменниця Софія Парфанович належить до тих, які мають свою зовсім особисту чисто індивідуально авторську силуетку. Перед другою світовою війною знали ми її як лікарку, яка займалася медичною публіцистикою. Найцінніша праця того рода це **„Гігієна жінки".** Редагувала вона також продовж вісьмох років, у Львові, де жила журнал **„Відродження",** в якому містила цілу низку протиалькогольних статтей.

З деяким здивуванням, живим зацікавленням, а то й ентузіязмом вітали ми Софію Парфанович, письменницю та її твір **„Ціна життя".** Ця книжка, яка складається з оповідань, нарисів та новель, стала ревеляцією не тільки для пересічного читача, але й для літературознавців. Причина в тому, що авторка внесла реалістичне насвітлення життя хворої людини в шпиталі та поза ним. Лікарка, яка стала письменницею використала психологічно-спостережливий досвід свого знання для своїх літературних цілей. Тут ми робимо відкриття іншого життя поза буднями, але не серед звичайних подій і авантюр, тільки в шпитальних кімнатах. Заглядаємо в душу людини приреченої на смерть, тої, якій вмирає найближча людина, розглядаємо материнство в різних аспектах. Тематикою і способом практикування матері „Ціна життя" стала неповторним твором.

Ще в рідному Львові — як застрашаюче далеко ці часи вже поза нами, др. Софія Парфанович бувала на всіх українських культурних імпрезах, живо зацікавлена всіма українськими культурними подіями. Одного разу, у заверюсі скитальчого життя у таборі у Мітенвальді, була я гостем у пані доктор. Зайшли ми до неї разом у двох з дружиною композитора Лиска, оттак собі, радше припадково. Залишилось для мене із тієї принагідної стрічі щось позитивного. Доводилось подивляти життєрадісний оптимізм пані Парфанович, широку розгалуженість її думки, ясність та прецизність її ідей, які не авантюрувалися в простори неправдоподібности. Було видно її вперту снагу йти вперед, щось робити, щось здобувати, тільки не стояти на місці. А таборові гаразди для нас ще були не закінчились; виїзд до Америки тільки приготовлявся та ще не був реальною дійсністю.

В тому, перехідному часі, Софія Парфанович не перестає писати. Навіть у таких складних умовах як еміграція в Німеччині появляються її три праці з популярної гігієни: поновне видання малої статевої гігієни **„Чоловік та жінка"** — перше і друге появилося у Львові. **„Перша поміч та догляд хворого"** і **„Мала Гігієна Жінки"** видана накладом жіночої організації. В тих, біля триста сторінках др. Парфанович старається дати українській людині лікарські поради такі потрібні у тих критичних, перехідних часах.

На переломі від побуту в Німеччині до еміграції за океан стоять її три книжки: **„Загоріла Полонина", „Інші Дні"** та **„У Києві в 1940 році"** Перша це про життя бойків, але не дрібне оповите фолькльором і базоване на просвітянщині і хлопоманстві, тільки про людей дійсних, справжніх, сучасних, що вцілості включилися в воєнні події і ставлять резистанс всім трьом займанцям. Звичайні сірі люди виростають до величин-героїв. Діялоги писані чистою бойківською мовою і в тексті багато бойківських слів. В тому теж заслуга С. Парфанович, що не дає загинути такій чарівній говірці нашого бойківського племені.

„Інші дні" — це оповідання, які можна поділити на три різні тематично частини. Перша „Благословенна ніч" нав'язує ще до лікарських оповідань „Ціни життя", де хвороба є тлом, на якому появляються люди. Друга: „Інші дні' — про воєнні події, це та, про яку пише в післямові Гр. Шевчук: „В авторки проявляється відчуття місії українця на чужині і в світі, душевна проблематика народу, що бореться за своє визволення". В третій частині: **„Демон",** що відбувається майже в цілості на шпилях Альп ми подибуємо майже завжди жінку в обличчі ускладнень життя, її особистого, чуттєвого і подружнього. Ці новелі тонко розписані — розмальовані всіма кольорами альпейських краєвидів.

„У Києві" це спогади-враження з побуту в столиці поневоленої України, де українська мова і людина стались паріями, жертвами московсько-большевицького насильства. Усе, що авторка бачила там описане чітко і з болем галичанки, що сподівалася найти там Україну, Київ, а найшла гнет чужинця. Після переїзду за океан Софія Парфанович творить безперервно. Швидко одна за одною появляються: **„У Лісничівці", „Люблю Діброву" і „Вірний приятель"** У всіх трьох появляються люди і звірі і їхнє тісно пов'язане життя. З них „У Лісничівці"

можна пов'язати з „Загоріла полонина" з життя бойків. Тільки ж вони живуть поза подіями, що відбулися в „Загорілій", серед своїх буднів і серед своїх звірів. Дві інші це оповідання про тварин і людей, їхніх приятелів. „Люблю Діброву" обговоримо разом з „Чарівною Дібровою", а про „Вірний приятель" — скажемо тут, що хіба перший раз в українській літературі появляється кіт, Бицьо, що разом з людьми переживає мирні часи, потім війну, еміграцію і правдоподібно гине на Лемківщині, залишившись сам. Все те описане з любов'ю і ніжністю але й динамікою воєнних дій. Є там розділи, в яких майже немає кота, або тільки трішки його, а на перший плян висуваються люди, коли покидають рідну землю і йдуть у мандрівку. Тут, ця книжка тісно в'яжеться з досі, останньою появою „Такий він був", історія пса, про що мова далі.

Одна з її широкозакроєних літературних праць, це повість **„На схрещених дорогах".** Ця книжка є переповнена сердечною співчутливістю української лікарки до покривджених долею українських дівчат „остівок". Вона намагається заопікуватися ними, не тільки як лікарка, але й як людина і стрічається з постійною перешкодою безнадійного бюрократизму. Авторка описує нам дні воєнного лихоліття, разом із бомбардуванням і голодуванням. Правдивим щастям видавалось, коли знаходили приміщення для всієї родини. Прекрасні описи міст та місцевостей, з їх іноді мистецькими архітектурними цінностями, тонкий підхід до чару природи, зовсім субтельний до улюблених авторкою квітів. Остаточно зайшла велика зміна й авторка та рівночасно героїня твору опинилась у культурній, але тяжкій таборовій атмосфері Авсбургу. Найбільшою трагедією була для неї смерть її улюбленого мужа. Вона втратила разом з ним найвірнішого друга, найщирішого товариша свого життя. Невіджалувана втрата але треба все таки і поза смерть найдорожчої людини продовжувати своє життя. Читаючи „На схрещених дорогах" в нашій уяві ми відвідуємо разом з авторкою всі прекрасно відтворені і так чудово описані місця і переживаємо разом з нею те, що і вона переживає. Найбільша вартість цієї книжки в тому, що вона так доступно написана і що ми її читаємо з захопленням, бо ми були співучасницями подій.

Правдивою несподіванкою був твір нагороджений в 1961 р. першою літературною нагородою СФУЖО **„Такий він був".** Це історія одного пса, та все таки головним героєм є не пес

Др. Софія Парфанович

Фік, про якого так багато пишеться, яким так щиро піклуються, якого спроваджують, як вірного друга в далеку Америку. Головними героями є люди, до яких прилучився пес, в яких життю він грає велику, аж домінуючу ролю. Та арештовано людей, всі тяжкі і страждальні їх переживання під час втечі, лихоліття війни та під час таборування — пес тільки долучився до тих подій, приєднався до них по приятельськи. Головним завданням авторки показати незавидну долю українців під час війни, про яких сьогоднішна молодь мало що знає.

„Чарівна Діброва" — це друга книжка з дібров'яною тематикою. Перша: **„Люблю Діброву"** появилася в 1959 році. Тематика в обидвох та сама: життя людей і звірів на малому клаптику землі біля невеличкого озера. Люди — нові українські емігранти закупили цю оселю і частину її поділили на ділянки, дехто став будувати дімок, інші тільки травичку засіяли і для свого побуту поклали шатра, або й обходяться без них. Бо всі вони приїздять там для відпочинку, звичайно під кінець тижня. Приносять з собою своєрідні питання і питомі собі прикмети. Бо вони — українці. За ними тяжкі, інколи навіть криваві переживання вдома, мандрівка в світ і поселення у недалекому Дітройті. Тут, на новій землі вони стають обличчям до нового життя і воно створює для них нову проблематику: співжиття з іншими народами, спосіб праці і, типово американський, вплив середовища на них самих і головно на дітей і молодь, яка є на дорозі до винародовлення. Йому протидіє Пласт, якого табори тут находяться.

На Діброві жили досі звірі. Найбільше їх описує авторка в „Люблю Діброву", коли вона ще була диковиною. В міру розвитку, культивування Діброви, звірі зникають. Останних описує авторка в другій частині: **„Чарівна Діброва".**

Авторка відтворила в обидвох життя і дії в малому закутку, який освоїли собі українці, щоб було де втекти перед гамірним, нервовим життям у великому місті. Перед нами пересуваються картини з життя власників поодиноких ділянок і разом з ними ми переживаємо великі і менші їхні трагедії, дії життя дома і на еміграції, їхні успіхи, радощі і турботи. З них у першу чергу: як виховати молодь, щоб зберегти її від американізації.

Поруч з людьми стоять тварини і рослини. Авторка відчуває боляче смерть деревцяток-секвой, що згинули від суші і холоду. Які ніжно чарівні описи маленьких тваринок: бурундуків, як тонко відчуте й як любовно підглянене їхнє життя! Дуже часто люди являються як брутальні нищівники природи. Вони стріляють до канадських гусок, що привикли до них і живуть в півосвоєному стані в Діброві. Переслідуванні птахи вже більше не вернулися до Діброви. Пси, що належуть до тих людей вигублюють рештки тваринного світу, як от Сіро-буру качечку. Авторка відноситься до всіх тих звірів з великим співчуттям і любовю.

Але не всі люди — нищителі. Вони люблять Діброву, зберігають її і впорядковують. Тут вони знаходять відпругу, спокій, зустрічають своїх приятелів і знайомих та разом з ними згадують минуле дома та розглядають нові проблеми. Тут находить приязнь, а навіть кохання. На жаль часто з чужим, від чого боліють батьки, так як і від поступневого занику української мови серед молодого покоління.

Противагою до того нищівного впливу середовища є Пласт. Авторка описує життя пластунів, їхні святкування та обряди, як от купальну ніч, їхні вправи, дисципліни, дбайливо пікловане українство.

Всі вони: люди й тварини, батьки й молодь тут улітку. Швидко настає осінь, якою авторка любується — „Золотіюча хаща", „Останній рейд" — і зима. Залишиться тільки Петро-людина дуже типічна для нашого села, що любить ліс і звірів, та недолюблює „панів". Цілої дібров'яної проблематики тут не розглянути. Книжка читається раз і другий і хотілось би, щоб такі казки про дійсність авторка розсказувала ще і ще.

Розглядаючи творчість С. Парфанович, ми можемо сказати, що її можна поділити на три витичні: лікарська тематика — „Ціна Життя" та перша частина „На схрещених дорогах", писання про людей: „Загоріла Полонина", „Інші дні". „Київ", і далі „На Схрещених Дорогах", та про тварин і людей з ними як от про кота Биця, Вірний приятель, пса Фіка. Такий він був ну і обидві Діброви. Авторка є майстром у Відтворюванні природи, але й в душу людей і тварин вона вглядає вникливим оком і описує їх та наближує одних до одних. Вичислені течії сплітаються, всіх їх поєднують описи природи, яку вона так любить. Твори її написані тонко опрацьованою мовою. Вона поетична навіть коли йде про зображення подій з життя хворих. До того ж її твори ніколи не перевантажені і завжди залишають почування наче б ми самі те все переживали. Бож, на ділі — авторка черпає свою тематику з наших, зовсім безпосередніх переживань останніх часів і тут вона являється суто національною, українською.

Мелянія Нижанківська.

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
бажає

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Східньої Канади

Центральній управі Союзу Українок, редакції журнала „Промінь", відділам в Онтаріо й Квебеку та їх членству, всім відділам по Канаді та всьому українському народові.

Таїсія Бевш, голова **Люба Янкович,** рек. секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
читачам „Променя"
ВЗАЇМНА ПОМІЧ,
УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО
ЖИТТЄВОЇ АСЕКУРАЦІЇ

Софія Парфанович

З Ігорем по Діброві

— Голи смоук, тітко, а Діброва дуже файна! А я гадав, що це все твої видумки, — так Ігор, що приїхав із культурного Сходу (Америки) на наш Середній, не зовсім дикий Захід, і заздалегідь замовив собі відвідини Діброви.

— Я дуже рада, що тобі подобається. Я боялася, що не найдеш у ній нічого гарного, ані цікавого, і тому заздалегідь тебе попередила, що в Діброві немає нічого особливого.

Ми приїхали в будень, і на Діброві панувала тиша. Її я найбільше люблю, і мій співрозмовець теж зразу її помітив. Врешті, як і всі читачі моєї книжки, рад був би познайомитися з персонажами, а ту, як на біду, ніде ні сліду Петра, ніде гостей, мови немає про тарахкавців, ракунів і іншу дібров'яну „худобу". Єдине, що можна було найти — мрії. Мої й не мої. Може, мрії усіх нас, що їздять на Діброву.

Я показала своякові адміністраційний будинок, очевидно, тільки зверху, бо, як відомо, — ні Петра, ні ключа. Те саме й щодо мотелю. І розказала, як він постав з возівні, і показала йому вид з ґанку. Вид на озеро, ліс і на другий берег.

— Джі, тітко, тут гарно! — заявив Ігор. Треба знати, що він говорить дуже гарно й чисто по-українському, ніколи не мішає чужих слів, але такі слівця подиву чи виклику присвоїв собі в школі і не може від них відвикнути.

— Праворуч від будинку бачиш два деревцятка, загороджені кілками: це — секвої, що їх я привезла з Каліфорнії. Тепер мучуся з ними, пробую, як би їм догодити, як би їх призвичаїти до нашого клімату й ґрунту. Але, як бачиш, одно краще, зеленіше, а у другого жовкнуть кінці гілок. Завтра приїду й пересаджу їх, на зиму підуть до хати, бо попередні, які я висадила на узбіччі, померзли чи повсихали. Але моя мрія — мати в Діброві секвою і всім доказати, що вона не мусить жити на Заході.

— То ледве чи тобі вдасться. Є така наука, екологія, що вчить про значення середовища для тварин і рослин. Його змінити неможливо, зате ґатунки до нього або привикають і зааклімативуються, або вигибають.

Треба знати, що Ігор — природник.

Ішли далі доріжкою. Обабіч пишно зеленіли дерева, пахнули розігріті смереки і пташок кував-насвистував у їхньому чатинні.

— Бачиш ті два будиночки на узбіччі? Там я жила, коли вони ще не були готові і крізь діри в підлозі приходила до мене всіляка дібров'яна худоба.

— Ха, ха, ха! — сміявся Ігор. — Ти знаменита з своєю худобою! Я читав про неї в книжці, але вивірку, зайчика й джмеля тяжко назвати худобою. Але ти маєш милий спосіб називати все живе худобою. Так от, наприклад, свої африканські фіялки, такі ніжні й вразливі, ти теж називаєш худобою. По-чеськи худоба — біднота, скажімо, маленька особиста власність.

— А тут, праворуч, рядом із цими будиночками будуємо новий мотель.

— Є.

— Ігорю, не єкай!

— Ой, тітко, я так привик у школі і тепер тяжко відвикнути. Та для твоєї приємности старатимусь.

Далі ми йшли доріжкою, при якій напис: „10 майлс пер аур" і „уан вей", і я показувала йому спортовий майдан, зарослий травою, місце, де паркують пікнікарі, та нашу гордість — камінь і дуб Шевченка.

— Камінь малий, а дуб підсихає, — заявив авторитетно мій товариш. — Але знімки собі тут поробимо, щоб була пам'ятка.

Фотографує спочатку він мене, а потім я його — обидвоє обіперши на камінь Шевченка.

— З цієї ступениці гримлять гучні патріотичні промови або в жовто-блакитне одягнена оркестра дує твісти, степси і чача.

— Голи смоук!

— У цьому павільйончику танцюють. Він малий, але для теперішніх танців не треба місця. Як відомо, вистачить місця, якщо пара має де хитатися та тертися.

— Є.

— А тут буфет. У ньому пані продають вареники, голубці і ковбасу з капустою.

Як відомо, це національні страви, а ми патріотичний народ, навіть коли йдеться про шлунок.

— Є.

— Ігорю, перестань єкати!

Ідемо далі на терен Зеленого Яру. Ігор — пластун і дуже зацікавлений пластовим приміщенням. Добре, що ще декілька шатер стоїть поруч будиночків, а то не було б чим дуже похвалитися. Ігор оглядає шатра, положення таборів і каже:

— Голи кав! — не знаю, чи на знак поди-

ву, чи так собі під носом.

— Колись тут стануть гарні, модерні будинки... як будуть гроші.

— Є.

— Нема. Тобто, люди, може, мають, а Пласт — ні.

— Є.

— Ігорю, перестань єкати!

Наше мале, але мальовниче озеро будить у Ігоря щире захоплення. Розглядає його простір та міркує, скільки часу треба, щоб його переплисти вздовж. Для такого плавця, як він, Чорноморець — це ніяке завдання. Розказує, як христили його Чорноморці, наказуючи не лише поночі стрибати в воду з високого дерева, але ще й обпливти озеро довкруги тому, що він такий чудовий плавець. Потім приглядається до табунця рибок, що зараз же підпливли до помосту, ласі на якусь дурничку.

— Голи смоук! Алеж тут багато риб!

— То малі синьоплавці — назвім так оцих блю гілс. Вони майже непомітні в темній воді, якби не легкий рух аквамариновосинів плавців. Їх ловлять рибалки на принаду для більших риб і шмаркачі (хай вибачать за таку назву), і не розумію, навіщо їм той дріб'язок.

— А я, тітко, приїду сюди з вудкою і всім, що треба, наловлю їх, а потім вживатиму як принаду для ловлення великих. Бо як є малі, мусять бути й великі риби. Але акул тут немає?

Ігор забуває, що це озерце, а не океан. Він бо страшенно боїться акул. Тож розказує, як рибалив в Атлянтику, як зловилися дві малі акули, і які мають гострі зуби, і як його товариш зараз же покраяв їх та вживав як принаду.

Згадуємо Гемінґвея та його „Старик і море". На щастя, в Діброві немає акул.

— Зате маємо черепах. Два роди: одні бурі, болотяні, а другі з помаранчовими плямами на підбитті.

Це зацікавлює Ігоря.

— Голи смоук! Може, нам вдалося б зловити черепаху, я взяв би з собою і годував.

На жаль, черепахи не показуються. Хто зна, чи не запорпались вони в болото та не збираються спати. Це ж осінь. Обіцяю, що перша черепаха, яку побачу, буде його. Поштою легко післати, бо ця худоба може не їсти тижнями й місяцями, а для віддихання пороблю в коробці дірки. Це заспокоює мого товариша, і на його обличчі появляється мила усмішка. Він бо, хоч вже ніби й зріла людина, то в нього багато дитячого. Може, як у не одного з нас.

— З цього помосту стрибають у воду пластуни, очевидно, молоді. І можна тут побачити немало гарних дівчат, як вигріваються на сонці, наче кольорові стрекозиконики.

— Голи смоук! — захоплюється знавець і цього роду „худоби".

Ідемо стежкою до пляжі, я розказую йому про життя тварин і рослин, а він мені — про дівчат та про свої подвиги. Скільки в цьому правди, а скільки побрехеньки — хто його знає.

Порожній берег дрімає під осіннім небом. Десь наче підпливло озеро, пісок і намул видно на дні. Усунули теж і бої, зроблені з пластикових пляшок — вони визначили, доки вільно дітям купатися. Без них наче пусто стало на озері.

— Це нова дорога. Її зробив контрактор, що працював при цій пляжі. Колись він її таки закінчить... Але я люблю цю доріжку: вона м'яка, піскова і вибігає гарним луком з-поміж хащів й мочару на надозерний берег.

— Тут гарно, тут таки зовсім гарно!

Ігор бувалий. Назви Бобрівка, Союзівка, Гантер, оселя така то й така то — все це вживає часто для порівняння. І таки наша Діброва йому дуже до вподоби. Вирішує приїхати в наступного році, може, навіть з батьком. Але батько привик до люксусу — слово, яке Ігор часто вживає, так часто, як оті вигуки — і не відомо, як він тут почувався б.

— Бачиш тут праворуч дві шіпки: поверховий стіжок і цю малу кучку? Це — нові мрії. Мої та одного інженера, що є в управі Діброви. Одного дня... із стіжка постане павільйон для танців унизу, а нагорі — бар і буфет, склепок із пам'ятками й книжками (як от „Люблю Діброву") — коротко: місце розваги для ніг, шлунка й ума. Справа тільки в грошах, а також і в руках до праці. Колись, як я працювала за фахом, я хотіла дати гроші, а тепер мені надто тяжко. А рук ні тоді не було, ні тепер нема.

На Берег Мрійників уже їдемо автом, бо часу в нас мало. Обідаємо на Івановій лавочці, робимо знімки на його помостику. Ігор захоплюється рибками, і озеро лежить рівне й гладке, як дзеркало, і вітрець не шевельне. В озері купаються береги і сонце миє своє благословенне обличчя. Дрімають на березі дімки осельників і цвітуть чорнобривці та соняшники. Так, як на селі, на нашому селі.

— Вона чарівна! — заявляє Ігор. — Чому? Бо вона така компактна, і на невеликому просторі є все: і озеро, і узбіччя, і спорт, і Пласт, і Шевченко, і оселі-будинки. А над усім якийсь рідний знайомий настрій, щось, що на-

(Докінчення на ст. 17)

PROMIN

Vol. VI, No. 1 ENGLISH SECTION January 1965

REMARKS BY THE HONOURABLE JOHN YAREMKO TO CANADA ETHNIC PRESS FEDERATION
October 23, 1964

Canada is a nation of immigrants and the sons of immigrants all of whom in the context of the history of a nation are of recent vintage, and of these 26% are neither of British or French ethnic origin. For this reason, Canada cannot and likely may never be discussed without a consideration of the existence of ethnic groups. The very existence of an ethnic press in large numbers proves its importance and the citizens it serves. It has over a period of half a century fulfilled and still fulfils a number of needs that are not met by the English and French language newspapers.

People are one of the few resources lacked by our country which is so rich in all other resources. An increase in the population has enriched and can enrich our culture and better our economy. However, these additional people must be in a position to contribute. Thus it is to the common good that we prepare our citizens in every way possible to utilize their resources to full capacity.

The immigrant faces numerous problems and hurdles on his arrival in his new homeland. He is a stranger to the country and the culture. No matter how willing or flexible he may be, one can say, almost without exception, that every immigrant needs help.

The first and foremost problem that many immigrants face is the language barrier. This barrier can intensify all other problems. Inability to communicate can result in the underemployment of skills, which in turn brings about a loss of self-esteem. The realization of this fact has resulted in a concerted effort by both the Federal and Provincial Governments to provide language training for all those New Canadians who need it. Newcomers do not readily become aware of this fact. The ethnic press can and does help. It can communicate with the newcomer in his native tongue, and it can promote such endeavours by pointing out their value to the newcomer in his adjustment. In fact, the value of the ethnic press as a source of much and varied information for the newcomer cannot be over-emphasized.

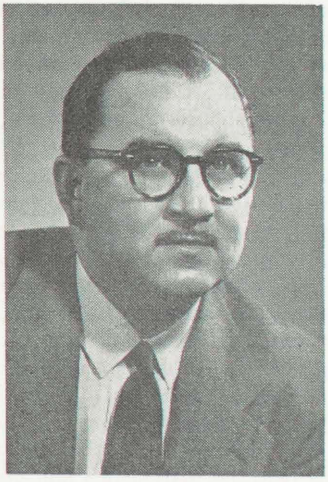

Hon. John Yaremko,
Ontario's Provincial Secretary and Minister of Citizenship.

When the newcomer first arrives, he is faced with certain problems that need immediate solution. Preparation for his work, the simple fact of the buying of food, the use of typical equipment in the Canadian home, office or school, and the use of transportation facilities — all these matters reflect the basic patterns of our culture. Often they differ vastly from those of his native country. But they are all in their detail most important to his adjustment happiness in adopting the Canadian way of life. However, these problems do not await his learning of the English or French language and the ethnic press can help him here too. In fact, it is the first channel through which he can get news of his new environment. For this reason I regard it as wisdom on the part of government and other agencies to provide the ethnic press with detailed and accurate information which will be passed on to its readers. Fortunately the ethnic press is in a position and has readily accepted a role in the offering of advice with regard to the value of learning the language, acquiring citizenship and education.

But adjustment in a new conutry is not simply a matter of learning the language and the customs. Pressures begin to mount upon the immigrant to change the traditions and the values he has long ago acquired. It should not therefore seem surprising that this requirement will be met with anxiety and resistance. Thus, if the immigrant is to maintain his personal stability, changes must be of a gradual nature. Moreover, certain aspects of his former way of life may be very important during his adjustment. Often he will adjust more rapidly if he can adapt these basic aspects to the Canadian way of life and not feel that he should abandon them.

The ethnic organization and the ethnic press take on a special importance for the immigrant. Whereas the native Canadian may join an organization to expand his interests or better his professional status, the newcomer joins the ethnic organization for security. He gets moral support and sometimes material help from other immigrants from his native country. In adjusting to a new system of values, he can communicate with persons who understand his problems. The feeling of acceptance and security he gains often gives him the confidence and self-esteem he needs in order to face the difficulties and obstacles in his new evironment. In this way the ethnic organizations serve as the safety valve which often assits the human machine to a maximum effort. They also fulfill the nostalgic longing for a former way of life for human beings who like their fellow are subject to emotional hills and valleys.

The ethnic newspaper is usually a link between such an organization and the newcomer. In fact, the editors of the ethnic press are frequently active in ethnic organizations and are often the leaders.

The ethnic press participates in the preservation of the traditions and culture of the various groups. It can encourage, publicize and promote cultural activities within ethnic communities. Literary efforts in the press reveal the experiences of the entire generation — the hardships of taking root and the deeping satisfactory of a new allegiance.

Integration, (which has long been a favourite word of mine), has been defined as the "gradual process by which new residents become active participants in the economic, social, civic and cultural affairs of a new homeland. It is a dynamic process in which values are enriched through mutual acquaintance, accommodation and understanding. It is a process in which both the newcomers and their compatriots find an opportunity to make their own distinctive contributions." It is a reciprocal process in which the newcomer both contributes and receives. The ethnic newspaper satisfies the human desire for expression in the mother tongue. So long as there are groups of people who share different social and national points of view, so long will there be papers to interpret events from these points of view.

For some immigrants the ethnic press may serve them mainly or only during the transitory stage from one culture to another, while others will always maintain a certain allegiance to their native traditions and culture. However, with a constant influx of newcomers to supplement the supply of readers, it seems inevitable that the circulation of your papers will increase. Indeed Canada of the 20 million of to-day is far indeed from the Canada of the 200 million, which surely is its potential. And the more readers you have, the greater will be your influence in society. Thus your fellow editors, the general public, government and other agencies must, I think, give recognition to your importance as the newcomers' teachers, counsellors and guides.

In this respect, apart from others, the formation of the Canada Ethnic Press Federation was of great importance. Editors can meet to discuss common goals. They can exchange ideas with regard to the problems of the immigrant and can make these known to the general public. They can promote a better understanding between the various ethnic groups and, as a larger body, can exercise a greater influence in the community.

Those of us who are working in government realize that we share many aims with the ethnic press. Thus a close liaison between us is essential.

In the Department, the Citizenship Division sponsors classes in language training in the International Institute, at COSTI, at a number of the local Y.M.C.A.'s and at hospitals. Classes are held both during the day and the evening. Every summer an intensive course is held in English language training five nights a week. During the summer of 1964, approximately 2500 students attended these classes, which serve a twofold purpose in that they are held in conjunction with a course for teachers in the teaching of English as a second language. The Citizenship Division selects specialist instructors for this teachers' course, and also takes the responsibility for organizing it, for its academic and practical

content, and for the co-ordination of the course with the night school. At present, this is the only course in Canada where certified teachers can obtain practical and theoretical training in teaching English as a second language. To this course come teachers from other parts of Canada and Nations under the Colombo Plan. The Citizenship Division supplies all the necessary materials.

As you undoubtedly know, our Citizenship Courts will accept a certificate of proficiency in English and Citizenship as evidence of a necessary qualification for naturalization.

The Citizenship Division also provides a referral service where persons can be advised, usually in their own language, or referred to an appropriate branch of government which can best advise them. This service is available through personal visits, by telephone or by correspondence.

In addition, the Citizenship Division publishes, in 13 languages, summarized versions of services provided by Ontario Government Departments. These pamphlets are available on an individual basis or in larger quantities for teachers, group leaders, and employers.

The Division also provides free of cost translations of those documents — educational, trade, professional, and, in some cases, vital statistics — which will assist newcomers in their economic or social adjustment in Ontario. Such documents may be mailed or brought into the Division.

The Citizenship Division personnel provide co-operative and advisory services for groups interested in citizenship or integration programs. They will attend organizational meetings or conferences for consultation purposes within the limits imposed by staff and administrative responsibilities.

In essence, this means that it is our concern and yours to do what we can to ensure that those who have made this their home, do become citizens of the land of their choice in the widest meaning of the word.

It is accepted in Canada that those who trace their ancestry from other parts of the world can keep alive old memories of the achievements of their forebears and the special cultural attainments which are their own. It is accepted that they can keep alive in their children's hearts a justifiable pride in the best of their past, while enriching our Canadian life by what they add to our common store of culture, of art and of social development. This is a basic idea of our concept of the "Canadian way of life" in this twentieth century.

The ethnic press can do much in building this kind of tradition in Canada. They are able to communicate with many thousands of people in many different languages and they can guide and assist many thousands of people to a more satisfying, richer life as Canadian citizens. The quality, quantity, and scope of information disseminated in your newspapers can have a profound effect on the kind of citizens your readers will become. The more your readers rely on the ethnic press, the greater is your responsibility to them. We want the new Canadian to understand the politics and economics of our land, about its past, its present day problems and its prospects for the future and what each of us can do to make Canada a still and ever better country in which to live. Informed, interested citizens are the best guarantee of this worthwhile personal and national goal.

We are joined together, each in our own way, to help the newcomer in a new society. It is my sincere hope that such cooperation will increase, so that we can further our aims in helping the New Canadian.

гадує наше життя там, удома. Тут забувається, що так недалеко є велике місто, боротьба за життя та прожиток і матеріяльні здобутки.

Ігорів фольксваґен стрибає по ямках і горбках дороги Малтби.

За нами залишається Діброва.

Вона дрімає в своєму осінньому сні.

Найкращі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажають всім своїм приятелям

МИКОЛА і ГАЛЯ ВЛАДИ

97 Marshall Cresc., Winnipeg, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм покупцям і приятелям
SYTNICK FLOWER SHOP
Зеновія Ситник, власт.
177 Oak Street, Dauphin, Man.

ДОБРОДІЙНА СЛУЖБА

(Доповідь виголошена у відділі ім. Кн. Ольги у Вінніпеґу)

Якщо б ми жили в тисячу вісімсот п'ятдесятих роках, ми могли б сподіватися жити приблизно до 40 років. Сьогодні, однак, число старших людей в нашім суспільстві щораз зростає. Сподівання жити довше збільшилося на дві декади і тепер людина живе до 60, 70 а то й 80 років. Великим поступом в різних медичних винаходах найбільше завдячуємо продовження життя людини. Збільшення числа людей, які живуть понад 60 років, примушує нас звертати більше уваги на проблеми „старших співгорожан."

Ці старші співгорожани дуже відчувають те, що вони не мають того респекту-поваги, який вони мали в родинному житті і загальному суспільстві, що їх вони мали в минулому. Причиною того є те, що спосіб нашого життя міняється. Коли в минулому дім складався з традиційної три-ґенераційної сітки, це перемінюється на дво-ґенераційну родину. Родини живуть в малих хатах, або апартаментах, де мало, або й зовсім нема місця для старших людей. Колишня родина із старшими й молодшими людьми в ній, де всі мали місце й обов'язки, тепер зникає з нашого життя. Ці старші люди тепер мають мало впливу на виховання внуків, і їх не вважається авторитетом в цій справі, помимо їх досвіду і власного переживання.

Одного часу фармер міг працювати на своїй землі аж до смерти. Подібно робітник в місті працював до того часу, поки міг. Сьогодні ми живемо в добі машини. Це стало причиною, що рівень нашого життя значно піднісся. Це також зменшило години праці та дало більше годин для відпочинку, розваги. Різні винаходи значно зменшили домашню працю, теперішня жінка багато менше часу витрачає в кухні. Всі ці вище згадані речі доводять до того, що щораз більше людей в ранішнім віці відходить від праці на відпочинок — в багатьох цей відпочинок, чи відхід від праці не є сприятливий, а дуже часто і невідрадний і витворює певні труднощі.

Про цей період в нашому житті більшість людей дуже мало думає. Багато з них лишається без фінансових доходів, бо не мали нагоди зробити якихбудь певних вкладів на пенсію, або дуже часто просто людина не подумала, щоб заощадити щось на старший вік, або в якийсь спосіб інвестувати гроші на цю ціль. В дуже багатьох випадках приходиться родині, чи особі робити драстичні зміни в своїм рівні життя. Люди змушені жити при меншім бюджеті, як вони привикли. Вдодатку до того всього, людина має забагато вільного часу — 15 до 20 років, коли вони дослівно „не мають що робити". Поза тим, що вони мають місце де жити, якийсь малий прихід, вони мусять свій час так сказати „доживати" без жадних обов'язків. Деколи чоловік чи жінка може знайти роботу частинно, але по більшій части ні, бо вони „за старі." В них зроджується почуття безрадности, не лишається певної цілі в життю. Отже нашим тепер завданням є помогти тим людям, щоб вони були продуктивними, щасливими і почувалися вартними.

Установа, для якої я працюю „Ейдж енд Опортюніті Бюро" якраз думає і дбає про старших наших співгорожан. Ми розглядаємо й застановляємося над можливостями та проблемами старших людей в нашій спільноті. Де бачимо недомагання в певній допомозі, наше Бюро робить відповідні рекомендації, внески до різних урядових чинників, щоб це направити. Одна з найважливіших функцій цього бюра це в формі дорадника. Після точного прослідження ситуації чи справи, наше Бюро робить певні домагання чи прохання до відповідних чинни-

„Веселих Різдвяних Свят"

Це справляє нам велику приємність привітати кожного із наших покупців в цю пору року та побажати вам і вашим святочних днів повних радости. Найщиріші побажання від персоналу й управи Сімпсонс-Сірс.

SIMPSONS-SEARS

ків. „Нотер Дейм Дей Сентер", центр регибіляційний для старших людей, які живуть в переповнених домах „румінґ гавзез" в центральнім Вінніпеґу є дуже добрим прикладом того, що зробилося на пропозицію нашого Бюра. Ми тепер стараємося започаткувати такий самий центр у північному Вінніпеґу десь в околиці Селкирк і Мейн. Це мало б бути місце, де старші члени нашої спільноти могли б сходитися від понеділка до пятниці, від години 9 до 5. Такий центр заповнив би в даної людини той час, коли вона нормально ходила до праці. Тут члени такого центру мали б змогу, чи нагоду навчатися різного роду робіт: вишивання, різьби і т. п., вести дискусії, почути різних промовців, брати участь в музичних програмах, та робити щось доброго для інших — напр. приготовляти бандажі для Червоного Хреста та ін. Тут також вони могли би зїсти раз в день щось гарячого. Це мав би бути центр для мужчин і жінок.

Цей центр був би місцем, де старші люди можуть познайомитися з новими людьми, знайти нових приятелів. Тут вони будуть почуватися, що вони належать до певної групи знову, де вони можуть навчитися наново працювати, забавлятися разом з іншими. Це була б їхня організація. Такий центр у північному Вінніпеґу буде створений так скоро, як скоро ми зможемо придбати відповідні фонди. Дуже можливо це станеться цього року.

Але це не одинока програма, над якою наше Бюро працює.

З приємністю мушу заявити, що щораз більше й більше церков, організацій та різних клюбів цікавляться нашими старшими співгромадянами, справляють їм різні прийняття раз в тиждень по полудні. Тепер вже існує поверх 60 таких клюбів у метропольному Вінніпеґу. Ці клюби існують менш-більш на соціяльному рівні — але це є дуже важне. Це дає нагоду старшим людям, вийти зі свого помешкання, де вони можуть стрінутися зі своїми приятелями, мати різні розваги, побачити фільми, та взагалі разом забавитися. Такі прийняття держать старших людей активними і розуміється, вони чуються здоровіші тому, що мають щось робити, де піти. Ці клюби розкинені по цілім місті, є кілька у північнім Вінніпеґу.

Але є місце на ще більше таких клюбів. Наше бюро є до диспозиції кожної організації, яка хотіла б започаткувати такий клюб для старших людей.

Для тих людей, які не всилі вийти з хати, або тих, які цілковито загубили контакт з своїм окруженням, знайомими, при нашому Бюрі є група жінок, які відвідують тих людей реґулярно кожного тижня. Кожна жінка має одну особу, яку вона відвідує кожного тижня. В цей спосіб будується приязнь, приятельство, та приноситься розраду людині, яка б можливо в іншому випадку не дбала б що з нею станеться. Через поміч від іншої особи, такими якраз відвідинами витворюється зацікавлення в тої старшої людини і вона з часом бере участь та цікавиться своїм окруженням і наново починає цікавитись життям. Наше Бюро якраз заохочує відвідувати приватних старших людей, особливо через церковні та інші організації і є завжди готове помогти де треба.

Раз в рік ми відбуваємо так звані Збори, на які ми запрошуємо представників від церков та організацій, де вони можуть більше довідатися про нашу працю. Ми всіх дуже радо вітаємо на такі Збори. Ще одну функцію, яку виконує наше Бюро, а саме роздавання різних білетів, які ми одержуємо від симфонічної оркестри на різні концерти, балет, „керлінґ" і тому подібне. Ці білети ми роздаємо для старших через якраз їхні клюби. Літом, в червні, липні і серпні наше Бюро спонзорує поїздки кожного вівторка до Фалкен Лейк, Портедж ла Прері, Ґренд Біч та інших місць за дуже умірковану ціну. Багато з цих людей бачать ці місця перший раз, інші користають з нагоди відвідати своїх знайомих та познайомитися з новими людьми. Ці поїздки робляться дуже популярними. Минулого року ми мусіли багато людей відвернути з браку місця для всіх.

Наша інституція також виконує дуже важливу функцію дорадника та інформаційного бюра. Для тих, які не мають родини або близьких, або які з одної чи другої причини не можуть чи не хочуть говорити про свої проблеми з ними, наші двері завжди відчинені для них у різних консультаціях. Якщо ми самі не можемо їм помогти, то ми знаємо до кого цих людей звернути, щоб дістати відповідну допомогу.

В нашій канцелярії ми маємо інформації про — апартаменти, для старших людей, — де ці апартаменти збудовані, скільки коштує в них чинш (рент), що коштує в них жити. На жаль таких помешкань замало у Вінніпеґу і на кожне опущене мешкання є довга ліста осіб, які чекають на нього.

В додатку до вище сказаного, ми знаємо яка фінансова допомога є для диспозиції. Лю-

дина, яка має від 65 до 70 років життя і немає жадних фінансових доходів можне дістати так званий „Олд Ейдж Асистенс". Якщо ця старша людина може доказати, що має потребу, вона може дістати аж до $75.00 місячної допомоги.

З другої сторони, кожний, чи він багатий чи бідний дістає старечу пенсію $75.00, коли дійде до 70 років життя. Також тим людям, які мають 65 років або більше, які не можуть обійтися, чи жити на $75.00 місячно, так званий „Сошел Елаванс Проґрам" під опікою провінціяльного уряду, що додатково дає поміч для тих, які її потребують.

Наше Бюро не має готових грошей, якими ми могли б безпосередньо помагати людям, але ми можемо їм помогти вияснити їхні проблеми і скерувати їх на правильну дорогу. Люди старші віком не є інші від нас всіх, вони так само відчувають і мають такі самі бажання, як всі інші, без різниці їх віку.

Ми однак мусимо знати і погодитися з тим, що вони є більше вразливі, що в них, можливо, часами є більше болів і що вони вже не можуть так добре спати, що вони вже не мають такої сили як колись, що вони так скоро не думають як в молодших літах. Але це не значить, що вони вже загубили своє інтелектуальне зацікавлення. Зміна є тільки в однім — швидкість, в якій вони не можуть виконувати певних функцій. Вони хочуть дальше бути незалежними так довго як тільки можливо, і їх треба заохочувати до цього. Вони мусять мати почуття запевнення, що про них хтось дбає. Їх потреби це потреби кожного з нас — потреба бути щасливим, почуття приналежності до когось, та почуття, що вони потрібні комусь. Якщо хочемо, щоб наші старші люди були здоровими, фізично й ментально, ми мусимо давати їм зайняття. Вони заслужили собі на те, щоб в старших своїх літах вони жили повним життям і це є нашим обовязком, щоб їм дати можливість жити таким життям.

Євдокія Гордий.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської
в Смокі Лейк, Алберта
всім членкам по інших відділах, редакції „Промінь" і всьому українському народові.
С. Рибалка, голова **М. Паламарик, секр.**

ЖІНОЧЕ Т-ВО ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
в Трансконі, Ман. бажає
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
центральній управі Союзу Українок Канади, членкам усіх відділів, редакції „Промінь" і всьому українському народові.
Євгенія Гуменюк, голова **Петруня Марадин,** секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО
НОВОГО РОКУ
бажає
MODEL LADIES WEAR
"DAUPHIN'S POPULAR PRICE"
LADIES WEAR STORE
113 Main N. **638-3291**
Dauphin, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО
НОВОГО РОКУ
бажає
KING'S HOTEL
ROOMS WITH BATH — RADIO — TELEPHONE
Parking — Dining Room — Buffalo Lounge
Convention or Banquet Facilities
204 Main N. **638-3620**
Dauphin, Manitoba

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
Dr. D. MELNYK
Physician & Surgeon
216 Northgate Bldg. Phone GA 4-2323
10049 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
всім своїм приятелям
ПЕТРО КРИПЯКЕВИЧ
715 McIntyre Bldg. **Winnipeg, Man.**

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
N. STRASHOK & Co.
— ACCOUNTANT —
773 Burrows Ave., Winnipeg 14, Man.
Phone 589 - 5410

ВІДБУВСЯ ПРОВ. З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК В АЛБЕРТІ

Пані Сліпчук перевибрана головою Союзу в Альберті на 3-тю каденцію.

В днях 30 і 31-го жовтня і 1-го листопада, 1964, відбувся Албертійський Провінційний з'їзд складових організацій СУС, в Едмонтоні. Окрема сесія Союзу Українок відбулася в суботу, 31-го жовтня, в залі Катедри св. Івана.

Голова, пані П. Сліпчук відкрила сесію. До президії ввійшли пані: А. Токарек, голова Союзу Українок Канади, К. Засійбіда, А. Мельник і А. Чернецька. Секретарювали пані: Н. Мисак і Р. Карпяк.

Отець прот. О. Хом'як провів молитву і передав привіт і благословення від Преосв. Архиєпископа Андрея та о. о. парохів Катедри св. Івана. До резолюційної комісії ввійшли пані: С. Пауш, К. Засійбіда, С. Василишин і М. Сулима. До номінаційної: К. Міськів, А. Мельник, О. Лукомська, Н. Шемелюк, Н. Кобильник.

Слідували звіти урядниць уступаючої управи. Пров. голова пані П. Сліпчук зясувала загальну працю екзекутиви в протягу року: відбулися успішні курси ведення недільних шкіл, перепровадженні Преосв. Владикою Андреєм і священиками. Вистава, українського народного мистецтва, в якій цього року брали участь всі відділи Едмонтону, відбулась з добрим успіхом. Речі на розігравку надрукували пані: Н. Боднар і О. Стратійчук. Виплачено $200.00 на стипендії студентам в Інституті св. Івана і університеті, за відзначення в українській мові. Відбулись два окружні з'їзди в околицях, Торгилд і Ендру. Дальше звітували пані: М. Сулима, заст. голови, Р. Карпяк, кор. секр.; Н. Мисак, рек. секр.; Л. Ґрегорий, касирка. Фінансовий звіт показав загальний прихід $1,478.68, розхід $1,295.88. Музейний фонд $1,454.97. Від контрольної комісії пані Н. Жмурко внесла признання касирці та уступаючому зарядові.

Дальше звітували референтки: Пані О. Семчук, голова Музею; пані М. Фербей, референтка журнала; пані О. Райчиба дала до відома що цього року стипендії отримали Марія Бобровська з Едмонтону, Леся Дідух з Торгилд, Євгенія Безтільна з Торгилд, і Орися Ґолько з Вілна. Пані А. Токарек дала привіт від Централі Союзу Українок Канади. Пан адвокат Т. Гуменюк дав привіт від Централі СУС. Звітували окружні представниці: Пані Шемелюк з Смокі Лейку, пані П. Мулька з Ту Гилс, пані А. Звоздецька з Сангудо, пані Р. Гуцуляк з Ендру, і пані Н. Кобильник з Келгарі.

Привіти делегаток відділів — пані: К. Засійбіда від відділу при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, пані Федейко — ім. Лесі Українки в Едмонтоні, добр. Рибалка — ім. О. Басарабової в Смокі Лейку, пані Чернецька — ім. О. Басарабової в Келгарі, Н. Жмурко при церкві св. Михаїла в Едмонтоні, пані Ясейко — ім. О. Пчілки в Мирнам, Ю. Саламандик—Св. Андрея в Едмонтоні, пані Фуштей—ім. Н. Кобринської в Виллінгдоні, пані Саїк — ім. Лесі Українки в Іннисфрі, А. Мельник — ім. Л. Українки в Ендру, пані Маріянич — ім. Л. Українки в Ту Гилс, також дала привіт пані Микитюк, гостя з Вернон Б. К. Обід для всіх учасниць з'їзду був заряджений в залі при церкві св. Пророка Іллі Всеч. о. О. Фляк провів передобідну молитву. Слідувала хвилина мовчанки в пам'ять померших членок.

Головною точкою під час обіду була промова пані Анни Токарек, голови Союзу Українок Канади. Пані К.

На знимці зліва направо пані: Н. Мисак, К. Засійбіда, А. Токарек, голова Союзу, П. Сліпчук, пров. голова, (пан) Т. Гуменюк, голова СУС, пані Чернецька з Келгарі, пані Мельник з Ендру, Р. Карпяк.

Міськів представила дорогу гостю, і підкреслила, що пані Токарек працює в нашій організації ще від дуже молодих літ. Тема промови була „Наші сучасні завдання". Пані Токарек заявила, що наше актуальне завдання є пригорнути і затримати наших молодих жінок при відділах. Старші членки повинні заохочувати молодших брати участь у проводі й давати їм якнайбільш порад і знання про нашу організацію, бо вони наші майбутні провідниці. Без знання майбутнього проводу, наша організація може дуже потерпіти. Пані Пауш подякувала прелігентці за її цінну доповідь. Пані Сліпчук склала признання членкам відділу при церкві св. Іллі за приготування смачного обіду.

Пополуднева сесія продовжалася в залі Катедри. Відбулася збірка на організаційний фонд, яка принесла поважну суму.

Слідувала доповідь референтки молодших СУМК — добр. Ю. Лучак на тему: Молодших Відділів СУМК." Пані М. Фербей, реф. журналу, розпочала дискусію про „Промінь", пригадуючи про придбання оголошень, як і збирання передплат. Пані Пауш повідомила, що річник журнала можна набути від редакції за $5.00. Дом. референтка пані О. Лукомська, зробила заввагу, що в 1965-ім році припадає пята річниця існування нашого журнала, і треба подумати як це свято відмітити. Пані А. Боечко з Редвей, зложила $4.00 на передплату для особи, якої централя Союзу буде уважати потрібним журнал вислати. Пані К. Засійбіда провела дискусію про різні організаційні проблеми, головно як притягати дітей до української школи.

Пані К. Міськів, від номінаційної комісії представила такий склад управи на наступний рік — пані: К. Засійбіда — уступивша голова, П. Сліпчук — голова, М. Будник — 1-ша заступниця, К. Засійбіда 2-га заступниця (від відділу св. Івана:), М. Сулима — 3-та заст., Н. Мисак — рекордова секретарка, М. Самоїл — кореспо. секретарка, Л. Ґреґорий — касирка. Контрольна комісія — пані: Н. Жмурко, О. Мулька і Ю. Федейко. Референтки: О. Семчук — голова Музею і мистецтва, М. Фербей — референтка журналу, О. Райчиба — референтка освіти, С. Гриник — референтка Видавничого Фонду ім. Наталі Кобринської; добр. Ю. Лучак — референтка молодшого СУМК. Окружні представниці: Вегревил — Галя Мельничук, Смокі Лейк — Марія Івасюк, Торгилд — Анна Волощук, Сангудо — Анна Звоздецька, Келгарі — Надія Кобильник, Ендру — Розалія Гуцуляк, Ту Гилс — Павліна Мулька, Мирнам — Емілія Дубелт.

Вечером відбувся спільний бенкет і забава в залі „Спортекс Билдінг".

Розалія Карпяк, секретарка

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає

HAZELL FLORAL Co.

Flowers for all occasions

DAUPHIN, MANITOBA

Phone 8 - 4681 506 Main St. S.

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
засилає всім своїм клієнтам

Я. О. Масцюх

АДВОКАТ І НОТАР
Заступає в справах судових, цивільних і карних.
Полагоджує маєткові справи.

618 McIntyre Blk. **Office Phone WH 3-0416**
Winnipeg, Man. **Res. Phone JU 6-3974**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають

Drs. VERCHOMIN & HOLUBITSKY

EDMONTON, ALBERTA

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає

HINTON HOTEL Ltd.

30 Modern Comfortable Rooms
Reasonably Priced
Coffee Shop and Barber Shop on premises.

Hinton, Alberta **Phone Hinton 865-2658**

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає

Др. М. ПОТОЦЬКИЙ

15—3rd N.E. Dauphin, Man.

Найкращі побажання
Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
від

THE INDEPENDENT WHOLESALE LIMITED

WHOLESALE GROSERS

10326 - 107 Street **Edmonton, Alta.**

РЕЦЕНЗІЇ

З НОВИХ ВИДАНЬ

„СКАРГА МАЙБУТНЬОМУ" — ДОКІЇ ГУМЕННОЇ

Накладом Об'єднання Українських Письменників „Слово" в Ню Йорку вийшла цього року книжка-роман Докії Гуменної „Скарга майбутньому".

Ми вже звикли до суперлятивів у нашій пресі з нагоди різних видань на еміграції. Хвалимо з різних причин: підтримати на дусі автора, заохотити взагалі до читання книжок нашу масу, стимулювати до творчости молодих письменників і т. п. Але як блідне багато з тих видань після прочитання цього роману! Як багато треба знати й уміти, щоб його написати!

Вічна проблема кохання й призначення жінки в цьому світі знайшла своє висвітлення на сторінках твору, написати який не досить бути письменницею-жінкою. І враження на письмі про цей твір не мають за мету когось підтримувати на дусі, когось до чогось заохочувати, стимулювати — лише висловити щире признання авторці і подяку їй за твір.

„Скарга майбутньому" — це боротьба й страждання, піднесення й падіння людських душ, в першу чергу душ молодих дівчат і жінок. Перед нами мозаїка кільканадцяти образів молодого покоління сталінської доби, і в тій мозаїці — Мар'яна, „збочена" чи „божественна", „ухилена від норми" чи „найнормальніша від усіх ненормальних", жертва своєї епохи чи власної філософії — про це письменниця говорить не від себе, а голосом душі і серця самої Мар'яни. Тому твір читається так, що не хочеться пропустити ані одного рядка, ані одного слова.

Подія відбувається весь час у Києві, але в так описаному Києві, що треба справді багато знати з історії столиці України, від середньовіччя починаючи і нашими днями кінчаючи, щоб по всіх розділах роману так влучно розкидати живі картини рідного міста з найменшими подробицями.

Персонажі твору Докії Гуменної, — це молоді люди, що живуть, терплять духовий утиск з боку системи, в якій живуть, борються за своє існування, закохуються, люблять, зраджують одне одного, але й — як не в кожному творі — думають. Багато думають. І, власне, ці думки, ця філософія кожного персонажу й захоплюють читача. Особливо цікаві психологічно контрастні типи роману, а серед них і Васанта, „половецька княжна", яка кінець-кінцем, на думку Мар'яни, „перевелася в сексуальності" і стала „мертвою душею", „могилою" в той час, коли Мар'яна, хоч і зостається „в кігтях скаженої нудьги і бездоріжжя", ще збирається крикнути „свою скаргу до людства, щоб усі душі затремтіли".

Драма переживань в душах молодих інтелектуалісток — це наслідок совєтської дійсности, результату „великої жовтневої революції", але — не тільки: це проблема, породжена цілою нашою епохою, епохою матеріялізму і безпринципности, в якій „треба впасти, щоб усе знати", „ловити життя", „отдаватися і брать".

Мова роману — чудова. Незначні похибки, що їх де-не-де можна зустріти (як ось „горе" у множині на ст. 87, брак коми десь у складному реченні на ст. 238 чи немилозвучне чергування — „дивиться услід" замість „вслід" на ст. 306), може відшукати лише той, хто їх спеціяльно буде дошукуватися.

Твір видано надзвичайно охайно на доброму папері та в дуже привабливій обкладинці. Зостається хіба лише пожаліти, що, як зазначено в примітці, „з незалежних причин твір цей друкується на вісім років пізніше..." Незалежних причин, на нашу думку, не буває. Від когось або від чогось ті причини таки мусить бути залежні. Якщо в даному разі це залежно від грошей на видання цього твору на вісім років раніше, тоді хай буде нам, еміграції, соромно, що ми допускаємось такого гріха у відношенні до творів таких письменниць, як Докія Гуменна.

Іван Овечко, „Свобода"

Найщиріші Святочні побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
відділ Союзу Українок Канади
ім. Олени Пчілки в Йорктон, Саск.
Центральній управі Союзу, редакції й читачам „Променя", членкам усіх відділів і всьому українському народові.
Анна Ковалик, голова **Параск. Семенюк,** кор. секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
KOMAR TED ACCORDION SCHOOL LTD.
WINNIPEG

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
KEPRON'S 8/16 MM LTD.
PHOTO SUPPLIES
1151 Sanford Phone SP 5-0433
WINNIPEG, MAN.

Найщиріші Святочні Побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
в Мензі, Манітоба
Марта Друль, голова **Емілія Пелешок,** секр.

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
всім нашим покупцям і прихильникам
від
M. & S. MEAT MARKET & GROCERY
444 King St. Phone JU 2-4943
WINNIPEG

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і Щасливого
НОВОГО РОКУ
CHRISTIE'S FLOWERS & NESTOR'S RADIO & T.V. LTD.
24 Main St., Flin Flon, Man.
Victoria and Nestor Dolinsky, Prop.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
CITY TIRE & FRONT END SERVICE
907 MAIN St., WINNIPEG, MAN.
Eugene Slipetz **Richard Slipetz**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажаємо
нашим приятелям, всьому членству Союзу Українок, редакції „Промінь" і всьому українському народові.
ОЛЬГА й АНТІН ФУГИ
1161 Burrows Ave., Winnipeg, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
K. BILESKI
870 Kildonan Drive Phone ED 4-7842
WINNIPEG

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу
Центральній управі Союзу, редакції й читачам журнала „Промінь", членкам усіх відділів та їх родинам і всьому українському народові.
А. Павлик, голова **Д. Папіш,** рек. секр.

З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і НОВОГО РОКУ
засилаємо найкращі побажання всім нашим приятелям. Бажаємо успіху журналові „Промінь" і вітаємо шановну редакторку „Променя" пані Н. Когуську.
Юліян і Марія Білоуси,
Давфин, Ман.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає всім своїм покупцям
EMPIRE DRUG Co. LTD.
Selkirk & Arlington Phone JU 6-2212
WINNIPEG
Іван Симчич, управитель

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає своїм членам і симпатикам
Кредитова Кооператива Північного Вінніпеґу
NORTH WINNIPEG CREDIT UNION SOCIETY LTD.
667 Flora Ave. Winnipeg 4, Man.
Tel. JU 9-8808

ВІДДІЛ В КЕЛҐАРИ ВІТАВ ГОЛОВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК — ПАНІ А. ТОКАРИК

У вівторок, 27-го жовтня, 1964 р. заходами відділу ім. О. Басарабової відбувся вечір в залі св. Володимира — офіційні відвідини голови Союзу Українок Канади — пані Анни Токарик.

Пані Марія Чернецька, предсідниця представила присутнім голову Союзу, пояснила початки діяльности організації від 1926 року дотепер і не лише серед українського жіноцтва, але й серед англомовних організацій. Вітаючи дорогу гостю корсажем з живих квітів, представила першу голову відділу в Келґари, пані Анну Данилович. Жіноче товариство ім Ольги Басарабової організувалося 1932 року. В той час тут ще не було нашої Православної Церкви. Завляки організації наші жінки не загубилися серед чужого світу. З тих перших основоположниць відділу є ще кількох, що лишилися серед нас. Пані Данилович одна з них і невпинно працює, сповняє свої обовязки при товаристві. Предсідниця вшанувала квітами пані Данилович та попросила її до слова.

У своїм слові пані Данилович згадала про ті початкові часи товариства й як то тяжко було тоді пробивати ті перші стежки, орати ту громадську ниву, що не одній з нас присутніх заблищали сльози на очах.

Слідувала урочиста церемонія — вітання гості пані А. Токарик по старому звичаю хлібом і сіллю. Наша гостя така була зворушена і захоплена несподіваним українським вітанням, що прийнявши колач, сердечно дякувала за такий прийом. Вона сказала, що це перший раз їй доводилось зустрінутись з таким стародавнім українським звичаєм, який є такий гарний і варто, щоб такі звичаї надалі зберігати, бо вони свідчать про високу культуру нашого народу.

У своїй обширній промові пані Токарик говорила про сьогоднішній стан в нашій організації, про наше українське життя, що ми маємо за собою гарну історію, але нам треба зберігати себе як українці свідомі своєї національности, головно серед молодшого покоління. Звернула увагу на значення української мови, на потребу вивчання літературної мови, на рідні школи, садочки для найменших дітей, на організацію СУМК.

Пані А. Данилович вітає хлібом-сіллю голову Союзу, пані Анна Токарик.

Від місцевого відділу ТУС вітав голову Союзу Українок п. І. Світик. Голова жіночого т-ва (відділ ім. О. Басарабової) пані Ґеня Микитюк подякувала пані Токарик за її цінну промову і всім присутнім за участь, чим звеличали цей вечерок.

За горнятком чаю та смачною перекускою, що її приготовили наші господині — пані Григорів і пані Войтович, були запити і дискусії, на які відповідала голова Союзу Українок пані Токарик.

Присутня

З ВІДВІДИН ГОЛОВИ СОЮЗУ В БЕРНАБІ, Б. К.

Яке здивування — та й невимовна радість: у цім далекім кінці Канади несподівано зустрінути людину з другого, ще змалку знайому мені, та колишню сусідку — тепер голову Союзу Українок Канади, пані Анну Токарик!

Тепло вітали членки відділу ім. Олени Пчілки в Бернабі голову організації, пані Токарик з Гемилтону, де вона в офіційній візити голови промовляла вечером 14 жовтня.

Такі величезні простори Канади, а всюди розсіялись наші люди, однак сьогоднішня досконала транспортація дає можливість повязувати членів організації в одну родину, не тільки ідеологічно, але особистим контактом її провідниці.

Пані П. Клюкевич, голова пров. екзекутиви Союзу на Бріт. Колумбію привітала дорогу гостю, а пані Масцюх, бувша голова представила її присутнім.

У своїм початковім слові, пані Токарик передала привіт відділові від центральних управ СУК, ТУС і СУМК та від редакції „Промінь". Далі, вона підкреслила завдання і працю цього ще молодого відділу Союзу в Бернабі, дала оцінку пророблені за цей короткий час роботи а загально у своїй доповіді підкреслила ролю зорганізованої української жінки в сучасному серед української спільноти. Як досвідчена організаторка, пані Токарик подала членкам чимало порад і остережень, з яких відділ напевно багато скористав.

Добр. Мороз, в імені приявних зложила пані голові Союзу сердечну подяку, а членкині відділу подали чай та смачну перекуску.

Не поминула візити пані Токарик і місцева англомовна преса. Марія Шевчук мала інтерв'ю з пані Токарик, яка враз із знимкою була поміщена в часописі "The British Colombian".

Марія Шевчук

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ВО ВИФЛЕЄМІ

Во Вифлеємі нині новина,
Пречиста Діва зродила Сина,
В убогій стайні, в виді дитяти
Спочив на сіні Бог необнятий.

Вже Херувими славу співають,
Ангельські хори Спаса вітають,
Пастир убогий несе, що може,
Щоб обдарити Дитятко Боже.

А ясна зоря світу голосить:
„Месія радість, щастя приносить!
До Вифлеєму спішіть всі нині,
Бога вітайте в бідній Дитині".

Глянь добрим оком, о Божий Сину,
На нашу землю, нашу родину,
Зішли нам з неба дар превеликий,
Щоб Тя славили по вічні віки.

ЗОЛОТІ ПЕРА

Легенда

Коли Ісус народився, сталася така пригода:

Утікала Мати Божа перед помстою Ірода з Ісусом маленьким, з Йосипом стареньким.

Поспішали облазами, лісовими стежечками. У голоді, у холоді, в темні ночі, в світ за очі.

Ішли зранку без сніданку, кругом поле сіре, голе, ані хатки, ні палатки, ні людини, ні звірини.

Аж надлетіли пташата, білі чисті голуб'ята, над Ісусом злопотіли і жалібно згомоніли:

— Ми стежки таємні знаєм, поведем вас яром плаєм, з вами проведемо нічку, аж перейдем Йорданську річку.

Всеньку нічку мандрували, а за річкою сказали:

— А тепер вже прощавайте і тривоги вже не майте, бо погоня утомилась, уночі з дороги збилась.

Вже самі ідіть спроквола, ми ж поминемо довкола, бо ми дуже зголодніли, вже три дні ніщо не їли.

І промовила Дитина: — Жаль, що терпить так пташина. На схід линьте, голубята, там убога стоїть хатка, а в тій хаті дві сирітки, невеличкі однолітки.

— Чим вони нас погодують, коли самі голодують?..

— Не журіться тим, маленькі! Мають зерна ще дві жменьки!

— А що ж буде сиротятку, як дасть зерно голубятку?

— Як зїсте по зеренцеві, то дасте їм по перцеві, а далі вже не журіться, — те перце їм пригодиться.

Полетіли голубятка, бачать там убога хатка, злопотіли у тривозі, а вже діти на порозі:

— Ось вам зернятка смачненькі! Їжте голуби любенькі!

Дзьобнули по зеренцеві й опустили по перцеві.

Діти пера позбирали, глянули і з дива стали: Що за чудо це дивнеє! Що перце-то золотеє.

І зраділи діти в хаті: Ми щасливі, ми багаті! Буде хліб і буде каша, обновиться хата наша, — буде все за злоте перце, що дав Бог за щире серце.

Ю. Шкрумеляк

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм покупцям і приятелям
В. І. ПЕРЕПЕЛЮК і СИНИ
власники
CENTRAL MEAT & GROCERY LTD.
79 Main Street, 1702-3 Sherrit Ave.,
Flin Flon, Man. **Lynn Lake, Man.**

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
від
ZAWIDOSKI FUNERAL HOME
724 Selkirk Ave., Phone JU 9-4911
WINNIPEG

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм покупцям і прихильникам
STRELL'S PHARMACY
A. Strell, chemist
Arlington at Boyd Winnipeg

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
ELBROOK SERVICE STATION
W. Michaylow, pro.
N. W. Ellice & Sherbrook, Phone 775-5628
WINNIPEG

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
від
SWYSTUN, RATUSKI & SWYSTUN
BARRISTERS and SOLICITORS
600 Paris Bldg. Winnipeg, Phone 942-0157

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
BOCHEN'S CATERING & BAKE SHOP
Bus. ph. 786-1938, WINNIPEG, Home ph. 589-3403

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
центральній управі Союзу Українок Канади, редакції журнала „Промінь", членкам усіх відділів і нашим прихильникам
бажає
ЖІНОЧЕ Т-ВО ім. КНЯГИНІ ОЛЬГИ (ВІДДІЛ)
М. Сеніцька, голова; **Л. Кутна,** секр. рек.
Вінніпеґ.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
NALEWAY'S CATERING SERVICE
AND NALEWAY'S FOOD LTD.
Phone 582-3965 Winnipeg

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і Щасливого НОВОГО РОКУ
всім членам, прихильникам і всьому українському народові в Україні й у світі
бажає
ОЩАДНА КРЕДИТОВА СПІЛКА „КАРПАТІЯ"
Вступайте в члени і користайте з наших услуг!
CARPATHIA CREDIT UNION SOCIETY LIMITED
862 Main St. Winnipeg 4, Man. Phone JU 6-1223

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СВЯТО КНИЖКИ Й ПРЕСИ

Лонґ Бренч, Онт.

У неділю 25-го жовтня 1964 р. Союз Українок Канади відділ ім. Софії Русової влаштував свято книжки й преси, концертовою програмою.

На спеціяльну увагу заслуговує, що в програмі взяв участь відділ молодшого СУМК-у, який недавно був зорганізований жін. т-вом, а також брали участь шкільні діти.

Вступне слово виголосила п. Лянгер і пояснила значення свята. „Моя книжка" — декл. Л. Литвин, С. Штик і О. Гриняк, „Сонечко" — відспівав 5-ній Тімі Лукасевич. „Кому що смакує" — збірна декл. Т. Гавриш, О. Вознюк, Т. Дрозд, С. Фарина, Д. Лукас, С. Данкович, В. Віртюк, Б. Семенюк, П. Говорун, М. Бартків. „Берізка" — піяніно Ліза Кумпан, „Поради" — декл. Н. Байрачна, „Марічка", „В гаю зеленім" і „Журавлі" — Дівочий хор: О. Кузменко, П. Лукасевич, О. Віретюк, О. Крізель, Л. Климків, І. Богун, І. Леник. „Пошум українського поля" — Микола Понеділок, прочитала добр. Міненко. „Взяв би я бандуру", „Стоїть явір над водою" — піяніно П. Лукасевич. „Україно" — декл. М. Шнайдрук. Реферат — „Значення книжки" виголосила голова т-ва пані Т. Кумпан, закінчуючи його гарними словами проф. С. Єфремова: „Завоювати майбутність поможе нам книжка і тільки книжка!". „Вересень" — декл. Рослана Шлапак. „Хусточка" — піяніно, Оля Кузменко. „Золоті думки про книжки" — прочитав Ю. Лянгер. „До школи" — декл. О. Байрачна. „Пекло" з Енеїди Котляревського — прочитав М. Климків. „Київ" — декл. С. Бартків. „Українська земля" — декл. Д. Манзатюк. „Смерть Івана Мазепи" — декл. О. Віретюк. „Дещо з астрономії" — прочитав Т. Шнайдрук. „Нестертий напис" — прочитав В. Козак. „Мені однаково" Т. Шевченко — прочитав в англійській мові — Д. Мануляк. „Життя й творчість Івана Франка" — виголосила пані Мартинюк.

Програму провела Петруся Лукасевич. Пані Гриняк зложила подяку учасникам програми.

Свята цього роду є вислідом довгої і невтомної праці жінок по всіх відділах Союзу Українок Канади. Дай Боже, щоб слідом старших пішли молодші членкині, працюючи на користь церкви і всього українського народу.

З добровільних датків пересилаємо 5 дол. на „Промінь".

Ірина Лянґер, секретарка

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ І ВИШИВАНІ СУКОНКИ

Содбури, Онт.

Чайне прийняття, продаж печива та ручних робіт відбулось заходом жіноцтва при церкві св. Володимира 27-го травня 1964 р. в Содборі, Онт.

Головною окрасою залі був стіл застелений вишиваним обрусом, сріб ною посудою і квітами, також малі столики, коло яких засідали гості, прикрашені вишиваними серветками і квітами.

Десять членкинь були убрані в суконках, прикрашених українською вишивкою — це контест на найкраще виконані суконки. Жюрі контесту складались з пань — І. Немис, І. Базар і І. Кристальської. І так першу нагороду одержала Віра Баюк, друга — Марія Баюк і третю — Галина Пігурська.

Подібне чайне прийняття і контест вишиваних сорочок та ляльок в українських строях відбулось також в 1963 р. в травні. Всі ляльки були дуже швидко розпродані.

Наші вишивані чаї стали дуже популярними і на них приходить багато гостей з міста і своїх. Так само місцева преса радіо і телевізія дуже прихильно висловились про наші імпрези.

Марія Бурак, секр.

ПОДЯКА ЖІНОЧОМУ Т-ВІ ІМ. О. РУСОВОЇ

При Громаді св. Димитрія в Лонґ Бренч, Онт.

Почуваюся до великого обов'язку зложити на сторінках „Промінь" прилюдну й сердечну подяку голові Жіночого Т-ва п-і П. Кумпан та всім Членкам нашого Товариства за приготування поминального обіду в честь і пам'ять мойого покійного мужа Петра.

Хто з Вас шоновних читачів вже мав нещастя переживати тяжкі хвилини у своїому житті, як прийшлося мені з родиною в днях 15-17-го листопада ц. р., утративши дорогого мужа та доброго батька своїм дітям, той тільки може оцінити вартість найменшого співчуття, найменшої помочі. Ви ж, Дорогі Сестри, помогли мені найбільше, тому приймiть від мене і моїх дітей щиру подяку за Ваш великий труд.

Хоч я й старалася завжди бути вірною членкою нашого Жіночого Т-ва та тепер я ще більше відчула потребу належати до Рідної Організації, яка приносить людині радість, а в хвилинах смутку так всім потрібну християнську поміч.

Нехай Милосердний Господь винагородить Вас, Дорогі Сестри та Ваші родини, кріпким здоров'ям та довголіттям на цій землі.

Варвара Пінчук з родиною

Світлина з пань у Содбурі — зліва направо: Н. Палиґа, М. Шкраба, В. Василенко, Д. Щербій, В. Бабюк, М. Скоморовська, М. Бурак, О. Славченко, Г. Пігурська, О. Горуля.

25-ий ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ

Лондон, Онт.

Цього року припало 25-ліття від „весільних дзвонів" для п-ва Арсена й Софії Степанюків, чільних членів Української Православ. Громади в Лондоні, Онт., то ж їхня дочка Ганна й приятелі врядили їм — дня 30-го червня 1964 р. в залі громади ювілейне прийняття.

По благословенні ювілят о. М. Дебрином в Церкві, при вході до залі стрінули їх друзі й знайомі з Лондону, Ст. Томасу, Торонта, а там слідували „многоліття", привіти, прийняття. Господар вечора, п. Г. Савюк, близький земляк ювілят з Волині, розказав про роки їхнього молодечого життя, а ширше про їх діяльність подала — також їх землячка — п. М. Волосевич з Торонта. Прикра була дійсність польської окупації Волині в час одруження ювілят. Але завдяки молодечому запалові й невгамованій любові до свого народу — молоде подружжя не спинялися перед труднощами, чи навіть небезпеками, а всеціло віддавались служінню рідній справі.

Друга світова війна жорстока, але, з початку, повна надій на кращу долю України приваблює молоде подружжя у вир небезпечної діяльности для визволення батьківщини від червоних, а пізніше й брунатних окупантів. Та дійсність принесла розчарування, підпілля, німецькінець тернисту дорогу скитальщицький концтабір для пані Софії й нани, аж до Канади, спочатку Ст. Томасу, а зараз Лондону, Онт. Та й тут, п-во Степанюки не сходять з дороги сусп. національної праці при рідній Церкві й організаціях, віддаючи багато труду, пані Софія для праці з жіноцтвом в рамцях місцевого відділу Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги, а п. Арсен при Православній Громаді й КУК, в яких, без огляду на труднощі вони працюють для добра свого народу, бо свято вірять в його краще майбутнє.

Привіти Г. Савюк, о. М. Дебрин, пані Г. Володченко, В. Дутчак і дочка Ганна були повні признань і побажань для ювілят, але найзворушливіше висловила подяку за її взірцеве виховання батьками — дочка Ганна, докторантка Торонтонського університету, й це, напевно, було найвищим виразом признання для ювілят. Вкінці пані Е. Слюзар подала їм дарунки від всіх присутних: нове видання Біблії перекладу Блаж. Владики Іларіона й $50.00 грішми, до яких ювіляти доложили стільки ж своїх, в сумі $100.00 пожертвували на будову нової Церкви Пресв. Трійці в Лондоні, дякуючи всім за все.

Присутнім і організаторам паням Г. Володченко, Е. Слюзар і дочці Ганні цього гарного вечора — щира подяка, а шан. ювілятам бажаємо здоров'я. Також щира подяка за призначених на прес. фонд „Променя" 7 долярів.

Присутній

СВЯТО КНИЖКИ

Вернон, Б. К.

Відділ Союзу Українок ім. С. Ольги в Вернон, святкував Свято Книжки в неділю 1-го листопада 1964 р. в Українськім Народнім Домі.

Приємно зазначити, що цього року Свято Книжки відсвятковано при помочі дітей рідної школи. Більша частина програми була виконана молодими.

Всі відспівали — „О Україно". Вступне слово — пані П. Кіндрачук, учителька рідної школи, дует „Грядочка": панни Люби Малиш — Гледис Шумий і Іванни Неконечної, деклямація — „Пішла киця по водицю" — Соня Кіндрачук і Лінда Бидулка, сольо „Прощаюсь ангеле з тобою" — пан Павло Малиш, деклямація — „Жовтень" — Христина Николайчук, дует „Шумить гай" — пан Павло і панна Люба Малиш.

Реферат „Найбільша зброя" — пані Ксеня Ханасик, сольо на фортепіяно — панна Іванна Неконечна, дитячий хор рідної кшоли — „Куку", деклямація „Поклик" — Тарас Микитюк. Жіночий хор „Україно" відспівали пані — Калина Винничук, Марія Сокол, Василина Несміла, Дарина Павлишин, Ксеня Ханасик, Марія Михайлюк, Софія Князь, Настасія Микитюк і Іванна Неконечна, дует на гармонії і фортепіяно — Євген і Зенон Кіндрачук, тріо — „Не наша земля" відспівали — пан Павло і панни Люба і Дебора Малиш, дует „Заграй ми цигане старий" — пані: Ксеня Ханасик і Калина Винничук. Доповідь — Прот. Л. Дячини „Поширення книжки". Кінцеве слово — пані Василина Кучер, голова відділу. „Не пора, не пора" і „Боже щасти"!

Присутні мали нагоду оглянути виставку книжок та чисел „Променя", а відтак слідувала гостина при чаю. Слідне було вдоволення з того, що молодь гарно і корисно провела неділю і добре пописалася перед старшими громадянами.

Ми покладаєм велику надію на тих молодих, то стараймося аби вони нам все були милі і щоб ми як найбільше заохочували їх до таких українських імпрез.

Половину приходу зі збірки цього свята призначено на пресовий фонд журнала „Промінь" в сумі 10 дол., на другу половину для Рідної Школи.

Настасія Микитюк,

ЩО ПИШУТЬ ЧИТАЧКИ

Читаю з зацікавленням наш жіночий журнал „Промінь". В нім особливо цінне з нашої історії, про визначних письменників та письменниць — Лесю Українку, Ганну Барвінок, Ольгу Басарабову, Ольгу Кобилянську, Наталію Кобринську, яка боролася за кращу долю жінки, за її освіту, за видання для жінок.

І ми, українські жінки в Канаді повинні постійно змагати до того, щоб ми були обзнайомлені з українським життям у світі і в Україні, щоб ми постійно читали журнали, часописи, щоб належали до своїх жіночих організацій, яких завданням є стояти на сторожі українського життя та працювати для українського народу.

Нам треба піддержувати свою пресу, свій жіночий журнал „Промінь" який цього місяця почав своє пятиліття. Боролася колись Н. Кобринська та інші за освіту, за національну свідомість української жінки, а хіба сьогодні не борються наші тут в Канаді провідниці? Скільки то сил треба, щоб поборювати національну несвідомість, байдужість до свого рідного. Журнал ми повинні піддержувати, дати йому моральну і матеріяльну поміч. Кожна українка повинна його передплачувати.

Союз Українок Канади, який видає цей журнал вже добігає сорок років, як сповняє він свою службу.

Це були українки-піонерки, що цю організацію заснували, що дали почин до самостійности української жінки в піонерських часах.

В пятиліття „Променя" бажаю редакції, проводові Союзу Українок Канади дальших успіхів у Ваших трудах для нас та нашого народу в Україні. Залучую передплату і пресовий фонд.

Анна Бельбас, Россбурн, Ман.

ДЕНЬ ПОДЯКИ І СВЯТО КНИЖКИ

Мензі, Ман.

Велика вдячність Всевишньому, що дозволив нам закінчити жнива, зібрати земні плоди і зложити їх у відповідне місце, щоб ними користуватися цілий рік. За ці дари Божі наші миряне устроїли День Подяки.

Призначено день 18-го жовтня в неділю на сьому годину вечір в Українському Народньому Домі. Коли наспів час, миряни прибули і о. І. Мельник відслужив Молебень, і поблагословив всі плоди, — до того ж виголосив відповідну коротеньку проповідь, а присутні дякували Всевишньому.

В цей вечір відсвятковано і „Свято Книжки". Голова відділу пані Юзька Друль відчитала реферат про значення книжки, і мала школярка Ґеня Пелешок віддеклямувала вірш „Книжка", а о. І. Мельник ширше пояснив значення книжки. По скінченню відбулася перекуска, і збірка за обслугу священикові, але священик сказав щоб призначити на „якусь ціль".

Тож призначено на пресовий фонд „Променя" як дар від відділу Союзу ім. Лесі Українки в Мензі, і від о. І. Мельника як спільна жертва в сумі 5 дол. Закінчено цей вечір українським і державним гимнами.

Розалія Пелешок, секретарка

СВЯТО КНИЖКИ І ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Відділ ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск.

В неділю по полудні, 4 жовтня, 1964 р. заходом жіночого товариства при Українській Греко-Православній Церкві відбулося в церковній залі Свято Книжки. Заля була відповідно удекорована, як також і вистава книжок, а між ними незабутний і високоцінний наш журнал „Промінь" та іншого роду українське ручне народне мистецтво.

Цього року програма була трохи відмінна як була вона попередніми роками в тім, що брали участь більше членок товариства, сумківці та діти української школи.

Вступне слово, яким відкрила свято, виголосила голова відділу пані Докія Кіндрачук, яка й проводила дальшою програмою. Мішаний хор під деригентурою пана С. Друля виконав дві пісні „Думи мої" і „Реве та стогне". Сумківці відспівали „Світом Божим вечоріє" і „Ой не звідси вітер віє" під диригентурою пані Савелі Лазарович. Слідував вокальний дует — „І світає і смеркає", — виконали пані Марія Саранчук, Галя Саранчук, Савеля Лазарович та Анна Спілчин. Діти рідної школи, які деклямували були: Іванна Спілчин, Галя Щудлик, Савеля Костюк, Кіндрачук, Мирон Ворох і Тарас Харко.

Святочну доповідь цінну та глибоку своїм змістом виголосив Всеч. о. Олег Кравченко, в якім було з'ясовано велике значення книжки в людськім життю.

Кінцеве слово виголосив пан С. В. Друль. Він подякував всім учасникам за їх присутність у святі, комітетові, та жіночому товаристві за труди в приготуванні, та між іншим закликав до численної участи в таких будучих культурно освітних імпрезах.

Програму закінчено відспіванням національних гимнів, по чім слідував чай. Прихід в сумі 27 дол. пересилаємо на прес. фонд журнала „Промінь".

Комітет

В рік 5-ліття журнала хай кожна читачка придбає одну нову передплату для „Променя" а тим причиниться найбільше до його успіхів.

Світлина з виставки у Норт Бетлфорд, Саск.

ЦІКАВА ЗУСТРІЧ

Монтреал, Кве.

Користаючись перебуванням у Монтреалі п. Ізидори Косач-Борисової, рідної сестри великої поетеси Лесі Українки, жіноче товариство С. У. К. відділ ім. „Лесі Українки" при церкві св. Покрови в Монтреалі влаштувало 17 листопада 1964 р. зустріч-прийняття для дорогої гості.

Вечером о год. 8-ій зібралося членство товариства в залі церкви св. Покрови. На сцені було погруддя Лесі Українки, удекороване вишивками та китицею червоних маків з пшеничними колосками, а також були розложені її твори. При появі шановної гості п. Ізидори Косач-Борисової в супроводі добр. Г. Костюк, п. В. Канарейської та п. Ліди Роговської, присутні щиро вітали її оплесками.

Прийняття відкрила заст. голови п. Віра Канарейська, а з привітом виступила п. О. Гуменюк, культ-освітна референтка товариства.

В теплій товариській атмосфері, шановна гостя оповідала цікаві епізоди з минулих літ, та старшого віку своєї сестри Лесі — протягом цілої години. Між іншим, оповіла цікавий момент, як повстав літературний псевдонім Лесі, а саме: коли Леся написала свій перший вірш, який висилали до друку в Галичину, виринула думка, як підписати

його. Тоді мама Лесі, яка все була дорадницею її, підказала „Леся Українка" і так цей псевдонім залишився за нею. Оповідала дальше про виховання їх вдома в суто національному дусі, а зокрема Лесі, яка змалечку зачала зраджувати поетичний талант. Через стан її здоров'я Леся придбала освіту дома під пильним доглядом мами Олени-Пчілки, що дорівнювала середній та високій школі. Згадувала також інші епізоди з поїздок по Україні та за кордон. — Було чимало запитань, на які шановна гостя радо відповідала, та був виступ проф. А. Степового, який підкреслив про особливе значіння у розвитку таланту та світогляду Лесі, талановитої матері її Олени Пчілки — відомої письменниці та громадської діячки. Також певний вплив її дядька проф. М. Драгоманова, та того українського культурного середовища (Укр. Київська Громада), в якому Леся перебувала. При кінці висловив думку, що Леся Українка є безсмертна в нашій літературі, та що їй належиться певне місце і в світовій літературі. — Ще довго продовжувалася мила гутірка при чаю та смачних солодощах, приготовлених членами товариства. Вкінці присутні зробили фотознимку на памятку цієї зустрічі, та розпрощалися сердечно з гостею і подякували їй за участь в цьому вечорі.

М. Степова

В ДЕНЬ УРОДИН

Келгари, Алта.

В суботу вечером, 21-го лист. зійшовся малий гурток давно знайомих сусідів і приятелів пані Марії Курчаби до дому її дочки Ольги. Пані В. Григоріїв привітала пані Курчабу з днем її уродин. Гості відспівали іменинниці „многоліття" та вручили їй на памятку і як вияв пошани скромний подарунок.

По смачній перекусці, що її приготовила дочка, а унуки доносили, гості проводили на милій товариській гутірці. При цій нагоді, між іншими справами біжучого життя, згадували ми й наш журнал „Промінь". На заклик пані А. Ткачук присутні гості зложили на журнал малий дар в сумі 6 дол. Іменинниці доброго здоровя, життерадісного настрою, а гостям щира подяка.

Е. Коваль

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ ВОЛЕЙ, Б. К.

Спільними зусиллями відділу і громади відбувся успішний базар 17 і 18 жовтня, на якім у змаганні кандидаток на королеву першенство одержали панна Славка Залубняк, принцесами — панна Марія Крохмальна і панна Маруся Вербовська.

Свято Книжки відбулось 25-го жовтня концертовою програмою, яку приготовили учительки рідної школи — пані Анна Лисак і панна Ліда Яблонська при помочі Всеч. о. П. Блажука.

Свято відкрила вступним словом пані А. Лисак. Учні рідної школи проспівали „Царю Небесний" і „Ой куди ж ти, ластівочко, відлітаєш?" Найменші діти виконали деклямації. Гурток танцюристів виконав три народніх танці.

Святочну доповідь виголосив Всеч. о. П. Блажук, в якій підкреслив значення рідної книжки та обовязкове читання її як серед старших, так і серед молоді. Далі хор відспівав дві пісні „Добрий вечір дівчинонько" і „Закувала зозуленька". Гарно виконали свої партії солісти на піяно і акордіон. Бібліотекар п. К. Боярчук— про історію Свята Книжки та дав звіт з бібліотеки у Волей, в якій тепер є книжок на $882.00 за 8 років існування. Всеч. о. Блажук роздав нагороди за читання книжок з бібліотеки: першу нагороду одержала сумківка Глинда Гелвес, другу — сумківець Ромко Сташин, третю пані Раїса Демчук і 4-ту пані Анна Залубняк. За красномовство одержали нагороди — сумківець Олег Томченко, сумківка Оля Грицюк і Линда Ішкало.

Заходом відділу і громади відбулось 21 лист. 1964 р. пущення в авдиторії українського центру в Волей при поважному числі гостей. В 6:30 була традиційна вечеря, на якій промовляв Всеч. о. Блажук, де на закінчення поздоровив присутніх Михайлів, бо це був день св. Михаїла. На закінчення відбулась спільна забава.

В неділю, 20-го лист. відбулось Листопадове Свято. Рано відбулась в церкві урочиста Служба Божа і Панахида за поляглих героїв. Обід, а по обіді святочна програма. Свято відкрив вступним словом провідник СУМК. І. Ушкало. Церковний хор відспівав дві пісні — „Боже Ти край наш хорони" і „На чужині". Рідна Школа під проводом о. Блажука відспівала „О, Україно", „Засвистали козаченьки" і „Їхав стрілець на війноньку". Сценку з Листопадового зриву відограла п. Ю. Фелюшко і учень рідної школи І. Залубняк. Святочну доповідь виголосив Всеч. о. Блажук. По цім слідували деклямації а п. В. Ткачук, учасник боїв за Львів розповів про оборону Львова. Солісти — Марія Блажук і Ігор Залубняк на піяно, Д. Кругліцький на акордіон відограли точки дуже добре. Пан К. Боярчук оповів фрагменти з Листопадових днів. Співом „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти" закінчено свято.

К. Б.

УРОДИНИ ЗЕМЛЯКА

Лондон, Онт.

Вечером, 10-го жовтня, 1964 року в залі Української Правосл. Церкви Пресв. Тройці в Лондон, Онт. — відбулося дружне прийняття-несподіванка для одного з чільних членів цієї громади, п. Олексія Северина, з нагоди сповнення йому 55 років життя.

Задум цього відзначення хочеться добачувати в нещодавнім успішнім закінченні будови нової Церкви, посвяченої 4-го жовтня, 1964 р. — Це була затяжна праця, в якій ювілят брав особливо активну участь, як один з членів Будів. Комітету. Вдячне громадянство за цю велику роботу — вибрало цю нагоду з огляду на щедрість п. О. Северина у пожертвованій ним праці при будові Церкви, зі зрозумінням, щоб в цей спосіб символічно вшанувати працю всіх будівничих, які, на чолі з їх енергічним головою, п. М. Співаком — виказали велику відданість цілій справі

Так, в дружній атмосфері, при справній обслузі нашого жіноцтва, всі, покликані пані О. Співак до привіту щиро вітали ювілята. Він один з тих новоприбулих, що на рідній землі пережив неймовірні життєві труднощі, включно з тим, що судилось йому мандрувати в світ без родини, самітним. Громада ста-

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Суп з бурячиння на холодно

4 горнятка зеленої гички з буряків, ½ горнятка зимної води, 2 горнят дрібно покраяних огірків, 1 горня росолу з яловичини, або консоме, 2 горнят квасної сметани, 2 ложки посіченої петрушки, 1 ложка посіченої цибулі, 1 ложка посіченого кропу, соли і перцю до смаку.

Листки з бурячиння виполоскати і посікти, дати до них пів горнятка зимної води і дати на кружок, щоб закипіло. Варити 10 хвилин. Перетерти через ситко і вихолодити. Додати посічені огірки. Посолити і поперчити до смаку. Сметану розвести росолом, додати петрушку, цибульку і кріп, знов посолити, все вимішати добре і поставити до вихолодження на 4 години приблизно. Верх прикрасити тоненькими пластинками огірка.

Н. Сенів

Буковинська кукурудзяна начинка

1 мала цибуля, посічена, ½ горнятка масла або смальцю, 1 горнятко кукурудзяної муки, ½ ложечки соли, 2 горнятки зимного молока, 2 горнятки гарячого молока, 2 яйця.

Усмажити цибулю з маслом або смальцем на легко румяно; додати кукурудзяну муку і сіль і разом все смажити на вільнім вогні, мішаючи весь час. Додати зимне молоко, розправити і як починає гуснути, долити гаряче пражене молоко. Варити на вільнім вогні 10 хвилин, мішаючи весь час. Відставити набік. Вбити яйця і домішати до маси. Виложити у вимащену ринку і пекти в мірній печі (350 ступенів) 1½ до 2 години. Цей припис вистарчає на шість осіб.

Джін Загайко

Кислий медівник

4 яєць, 3 горнят муки, 2 пачечки дріжджів (флайшменс), 2 горнят топленого меду, 1 столову ложку масла (з верхом), 1 ложечку соди до печива, 1 горнятко квасної сметани.

Добре розбити яйця, додати одно горнятко муки й дріжджа. Поставити в тепле місце, щоб підросло (2 до 3 годин.)

Розбити (ийґ бітер) на гарячо розтоплений мед аж поки не стане пухкий тоді додати нерозтоплене масло, добре замішати. Додати це до рощини і добре вимішати. Додати решта муки пересіяної з содою і квасну сметану. Добре вибити. Вляти в бляху обложену намащеним восковим папером і положити, щоб підросло через 3 години. Пекти у вільній печі одну годину.

Цей медівник не зачерствіє.

Ю. Стефин

ВИШИВКА

Комбінація суконки з шалем з білого полотна. Взір полтавський. Кольор синій у різних відтинках.

О. Семчук, реф.

Моделює Наталка Доброліж

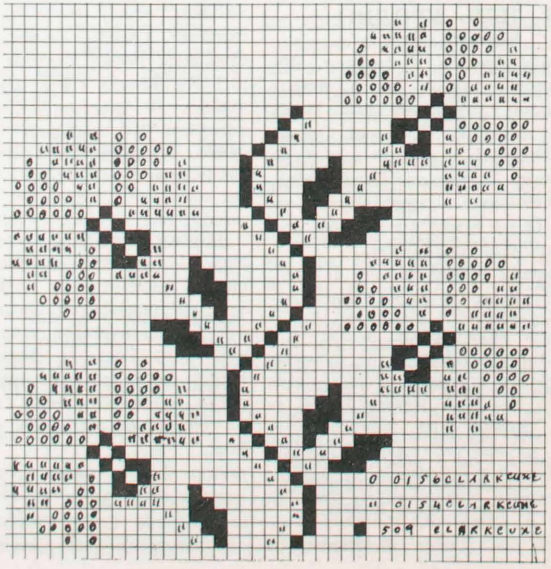

ла йому ріднею й для неї не жаліє не лише своїх рук, але й душі.

Вечір зробив гарне враження на всіх присутних і викликав почуття задоволення по виконанні дружнього обов'язку. А наш іменинник відчув родинне тепло й щире відношення своїх співгромадян, ближчих і дальших земляків. Він скромно, хоч не без зворушення дякував всім за цю увагу до нього. Зі зібраних грошей — обдаровано п. Северина найко нечнішими речами для убрання мисливця, яким він є. З призначеної суми на рідну пресу приділено 6 дол. на „Промінь". Організаторам прийняття й жертводавцям — щира подяка, а соленізантові „многих літ"!

М. Д.

CANADA

ВИВЧАЙТЕ АНГЛІЙСЬКУ АБО ФРАНЦУЗЬКУ МОВУ

Не може бути нічого важливійшого для вас, ніж найскорше й найліпше вивчити мову тієї країни, у якій живете — англійську або французьку. Це необхідне для вашого успіху в Канаді.

— **Знаючи французьку або англійську мову, ви зможете легше нав'язувати нові знайомства та здобувати друзів, робити закупи в крамницях, полагоджувати справи в урядових установах та користуватись усякими послугами, які вам належать як членові місцевої громади.**

— **Знання англійської або французької мови значно підвищить вартість ваших кваліфікацій та вашого досвіду в очах вашого працедавця.**

— **У багатьох випадках підвищення в праці залежить у великій мірі від уміння говорити, читати й писати плинно англійською або французькою мовою.**

— **Якщо ви добре володієте англійською або французькою мовою, вам буде легше скористати з багатьох технічних курсів для підвищення кваліфікацій.**

— **Ви зобов'язані знати англійську або французьку мову, щоб стати канадським громадянином.**

Вечірні курси англійської або французької мови є майже в кожній місцевості. За інформаціями про ці курси звертайтеся до директора місцевої школи, до найближчого урядовця уряду громадянства та іміграції, вашого священика або до цього журналу.

Чому б Вам не зареєструватися сьогодні ?

РЕНЕ ТРЕМБЛЕЙ
Міністер Громадянства та Іміграції

P 48C JAN 65
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають
KARASEVICH & RADCHUK
BARRISTERS & SOLICITORS
711 McIntyre Block WH 2-2414
Winnipeg 2 WH 2-2415

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
ВАСИЛЬ БОГОНОС
Окуліст і оптометрист, екзамінує очі
615 Selkirk Ave. (Selkirk & McGregor)
Winnipeg, Man. Phone JU 23286
Вечорами після замовлення.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
THE TOWERS HOTEL
NEWEST & MOST MODERN
John, Mary & Bill Baran
Phone 638-4321 Dauphin, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим покупцям і прихильникам
THE FASHION SHOPPE
Rzesnoski & Tucker
Ladies' Ready to Wear
Phone 638-4041 212 Main St. N. Dauphin

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
від
A. T. WARNOCK Q.C., Barrister
21 - 3rd N. E. Dauphin, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
HILTON RESTAURANT
Елегантне урядження, добірні українські страви
Лев Яворський, властитель
812 Main St. Winnipeg, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
PROGRESSIVE
COLOR ENGRAVING
CO LTD.
619 Ferry Rd. Phone SP 5-6420
WINNIPEG 12, MAN.
G. Ostap

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
всім своїм клієнтам і прихильникам
і всьому українському народові
в Україні й у світі
бажає
MARY A. WAWRYKOW
Barrister and Solicitor
Notary Public
477 Lansdowne Ave., Phone JU 6-7693
Winnipeg, Man. JU 9-3209

Найщиріші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим приятелям і всему українському
народові
SNEATH-STRILCHUK
Funeral Service Ltd.
DAUPHIN, MAN.
Pres. W. Strilchuk
Ste. Rose Memorial Chapel Ltd.
Roblin Memorial Chapel Ltd.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають
DEMKIW & SZEWCZYK
Barristers & Attorneys
16—2nd Ave. N. E., Dauphin, Man.
Phone 638 - 6131 - 71